

Bělohradské listy

1 / 2012

Vydáno 27. 1. 2012 • Ročník XII • Cena 16 Kč

Jiří Vacek

8-9

Jindra Kriegel

10-11

Václav Havel

14-15

Nový seriál „Kostely na Bělohradsku“

23

Tři školníci

Objektivem Bělohradských listů

BĚLOHRADSKÉ LISTY

Časopis Bělohradu a okolí 1/2012

- 2 **OBJEKTIVEM
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**
- 3 **FEJETON KINO DEN D -1**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 4 **ZEPTALI JSME SE ZA VÁS**
- 5 **STAROSTA ODPOVÍDÁ,
ZM INFORMUJE**
- 6 **HODNOCENÍ ROKU 2011**
(PAVEL ŠUBR)
- 7 **BĚLOHRADSKÁ KVÍTKA**
(ALENA FLÉGLOVÁ)
- 8 - 9 **KDO JE JIŘÍ VACEK**
(HANA FRIEDRICHOVÁ)
- 10-11 **BAVIČ, HEREC A MODERÁTOR
JINDRA KRIEGL**
(PAVEL ŠUBR)
- 12-13 **ÚZEMNÍ PLÁNY MĚSTA**
(PAVEL ŠUBR)
- 14 - 15 **DODATEK K TRUCHLENÍ ZA
VÁCLAVA HAVLA**
(MILENA ČERNÁ)
- 16 **BĚLOHRADSKÉ
STŘEDNÍ ODBORNÉ UČILIŠTĚ**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 17 **KAŠPAŘINA NA PODHÁJI**
(JOSEF ŠPŮR)
- 18 **Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ**
- 19 **UDÁLOSTI – ZAJÍMAVOSTI**
- 20 **NOVOROČNÍ
VYBĚHNUTÍ - VYŠLÁPNUTÍ**
(EDUARD ČELIŠ)
- 21 **OHLÉDNUTÍ BĚLOHRADSKÉ
MATEŘSKÉ ŠKOLY ZA ROKEM 2011**
(JANA FEIXOVÁ)
- 22 **KULTURA**
- 23 **KOSTELY NA BĚLOHRADSKU –
BĚLOHRADSKÝ CHRÁM VŠECH
SVATÝCH**
(ANTONIE VANIŠOVÁ)

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE

STR. 1 LUBOMÍR HOŠKA
ZIMA

STR. 24 LADISLAV STUHLÍK
CHALUPA NA TŘETÍ STRANĚ

**DALŠÍ ČÍSLO
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ
VYJDE 23. 3. 2012**

Bělohradské listy
Vydává Město Lázně Bělohrad
Vychází jako dvouměsíčník
Redakční rada: Ladislav Stuhlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš,
Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Svatopluk Hrnčíř, Václav
Lejdar, Josef ŠpŮr, Ing. Pavel Šubr, Mgr. Antonie Vanišová.
Povoleno MK ČR pod č. E 10901
Adresa: **Město Lázně Bělohrad**
Městské kulturní středisko,
Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad
Telefon: 739 629 482, Fax: 493 792 484
E-mail: mks@lazne-belohrad.cz
Grafika, sazba a tisk: tiskárna ARPA,
Kotkova 792, Dvůr Králové n. L.

KINO DEN D - 1

Když jsem v roce 2006 psal pro Bělohradské listy článek o historii bělohradského kina, končil text slovy: Multikinům vybaveným supermoderním zvukem, anatomickými sedačkami a dalšími vymoženostmi nemůže bělohradské kino v sokolovně konkurovat. Ale zatím tady je a bylo by škoda, aby zaniklo. Tak přijďte, dokud alespoň občas promítáme.

Byla to docela věštecká slova, hlavně ta o tom, že „supermodernímu zvuku a dalším vymoženostem nemůže bělohradské kino konkurovat“. Stále zde však byla nějaká možnost, jak udržet i v našich malých podmínkách kino v provozu. Mezitím se však ledacos změnilo. Nejen, že v republice přibýlo kin s předložkou „multi“ a rozšířila se technika 3 D, ale dorazili jsme na práh digitalizace promítacích zařízení. Digitalizace nepřišla den ze dne, nebyla seslána shůry, ani ji nikdo nenařídil státním befelem. Již před několika lety avizovali američtí distributoři, že tahle doba přijde. Že přestanou vyrábět celuloidové 35 mm kopie filmů a přejdou na elektronické nosiče. Nikdo tehdy přesně nevěděl, jak to bude, ale že na jejich slova dojde, bylo jisté. Nejsem úplně pro to, opičit se ve všem po Americe, bohužel většina velkých studií produkujících tuhle zábavu sídlí právě tam. A kdo je největší, určuje podmínky.

Nová technologie vypadá hezky a jsou to samá pozitivita. Zvedne se úroveň obrazu i kvalita zvuku a zlevní se doprava filmů. Premiéra bude moci proběhnout v jeden den po celé republice. Skončí údržba složitých mechanických částí neforemných promítaček a sníží se jejich energetická náročnost. To bude krása! Bude, vždyť vzpomeňte například na vislé čáry poskakující po tvářích herců a chraplavý zvuk jejich hlasů, které způsobovaly škrábance na filmových kopiích. Protože od každého filmu existuje jen několik kopií, čekala malá kina, až si je ta velká 20x či 30x promítnou. Zaměstnanci kin již nebudou vozit zelené krabice na poštu či dráhu, aby je vyslali na jejich misijní cestu po republice. Sníží se tak náklady na dopravu filmu, které se dnes pohybují kolem 150 korun, atd.

Pěkně přijde v bublinkové obálce CD nosič a v jeden den se v celé republice rozsvítí titulky nového trháku. Kvalita vysoká, cena nízká.

Bohužel právě ta cena není nízká. Investice do modernizace kin vyžadují velké finanční prostředky s minimální zárukou návratnosti. Podle posledních propočtů by přišla modernizace bělohradského kina na téměř 2,5 milionu korun. A to jen za projekční a zvukové zařízení. Zůstaly by samozřejmě staré sedačky, původní plátno a zatemnění. Prostě kino v sokolovně. Úroveň našeho kina nesnižují, ani se jí neposmívám, máme svoje kino a jsme tomu rádi. Avšak technické vymoženosti běží neúprosně dál a každý výrobce musí mít svůj zisk. Bohužel, zatím v dnešním rozpočtu města ani za částečné podpory finanční dotace se tyhle prostředky nenajdou. Možná později, možná nikdy. Kino se pravděpodobně dostává do posledního roku svého života. Škoda.

Celkem vzato, jak dlouho bude existovat digitální kino, nikdo také neví. Pochybuji, že stejně dlouho jako to, jehož historie se začala psát před více jak sto lety. Do prodeje přicházejí stále nová zařízení, například samozobrazující plátno, nebo brýle. Ve chvíli, kdy se výrobcům filmů podaří vymyslet, jak získat peníze z distribuce nových titulů jiným způsobem, než ze vstupného, například jejich přímým prodejem miliónům malouživatelů, nebudou kina potřeba. Je proto možné, že budou v dohledné době i ta dnes digitalizovaná kina stát před stejným problémem zániku.

Ladislav Stuhlík, foto: autor

Zeptali jsme se za vás

Proč se zamyká brána na školním dvoře a u haly SOU ?

Školní dvůr, prostory směrem ke sportovišti a průchod vedle sportovní haly SOU jsou zčásti majetkem města Lázně Bělohrad a zčásti majetkem Královéhradeckého kraje. Obě školy mají prostor pronajatý ke své činnosti a v době výuky ho využívají ke školním aktivitám. Prostory zůstávaly otevřené po dohodě obou ředitelů škol za účelem průchodu občanů, kteří si kolem haly SOU a přes školní dvůr zkracovali cestu.

V posledních měsících se ale na školním dvoře a u sportovní haly objevilo větší množství vandalských činů počínaje neustálým nepořádkem v podobě cigaretových nedopalků, poničenými prkny u laviček a konče zničeným nábytkem v altánové učebně a sprejerstvím. Trpělivost nám došla na počátku listopadu, kdy během víkendu kdosi rozbil okno na školní budově a jedno křídlo automatických dveří vchodu do školní budovy.

Celková škoda byla vyčíslena na cca 12 000 Kč. Policii ČR případy vandalizmu hlásíme, ale všichni víme, jak složité je anonymním skupinkám demolujícím majetek v našem městě cokoliv dokázat. Spolupráce s policií je dobrá, případy jsou vždy poctivě prošetřovány a mapovány. Viníci ale unikají.

Po jednání s ředitelem SOU Mgr. Petrem jsme informovali radu města Lázně Bělohrad, že za účelem ochrany majetku výše uvedených prostor budeme ve všední dny večer a o víkendech zamykat obě brány.

Je smutné, že tímto opatřením budou postiženi slušní občané, kteří prostorem u škol pouze procházeli a zkracovali si cestu mezi sídlištěm a hřbitovem. Bohužel, například umístění kamerového systému vyžaduje taková administrativní a legislativní opatření (souhlas Úřadu pro ochranu osobních údajů, písemný souhlas všech zákonných zástupců žáků s umístěním kamer, zákaz zpětného přehrávání atd.), že nahrává spíše vandalům, než aby chránilo majetek občanů.

Školní dvůr bude uzavřen ve všední dny od 18.00 do 6.00 hodin a v sobotu a v neděli po celý den.

Ing. Jaroslav Jirásko, ředitel školy, foto: las

Jak dopadla letošní bělohradská Tříkrálová sbírka 2012?

ČERTI, NEBO TŘI KRÁLOVÉ!?!

„Tak to zase letos byla legrace!“ volají na mě malí koledníci, sotva se vrátí z páteční tříkrálovky. „Když jsme byli ve školce, kluk na nás před třídou nechápavě koukal, kdo že si to tam míří. Jeden král, druhý král – a hele, teď někdo černý. Jakmile jej spatří, otočí se na podpatku, rozrazí dveře do třídy a už křičí: „Jsou tady čerti, čerti jsou tady!!!“ a to nás tedy pobavilo.“ Při svlékání oblečení vyprávějí děti další zážitky a chvílemi se smějí, až se fara otfásá v základech.

Další den přicházejí další dobrovolníci. Na sobotní dopoledne jsou naplánovány tři skupinky a již se připravují. „Tím se černit nebudu,“ protestuje Ondra. „Ale to je fix, který je k tomu určený,“ oponuje dohlížející Magda a ukazuje na fantasticky černé obličejové Hány a Madlenky. „I kdepak,“ stojí si za svým Ondra a lámavě slabikuje nápis z fixu: „Perma-nent.“ „Mama mia!“ vykřikne Magda s hrůzou v očích, „jak tohle dostanem dolů!“ To, jakým způsobem rodiče barvu z tváří po koledě smyli, nevím, ale druhý den mi děvčata se smíchem oznamovala: „Za rok jdeme zase!“ a to mě uklidnilo.

V letošním roce bylo vybráno v Lázních Bělohradě celkem 36.358,- Kč.

Poděkování patří **obětavým koledníkům a jejich vedoucím**, kteří ve svém volném čase i za nepříznivého počasí chodili po koledě. Dík také patří místnímu faráři **ThLic. Grzegorzovi Puszkiewiczovi a Městskému úřadu Lázně Bělohrad** za vytvoření podmínek a zázemí pro uskutečnění sbírky.

Ing. Tomáš Jirásko,
foto: autor

V řadě okolních měst nestačí kapacita mateřských škol, jak je tomu v Lázních Bělohradě?

Naši mateřskou školu navštěvují děti zpravidla od tří do šesti let. Převážná většina dětí je místních – tzn. z Lázní Bělohradu, Horní Nové Vsi, Prostřední Nové Vsi a Dolní Nové Vsi. Menší část dojíždí z okolních vesnic a měst – Brtev, Choteč, Lány, Hřidelec, Šárovceva Lhota, Svatojanský Újezd, Lukavec, Tetín, Hořice a Nová Paka.

Kapacita naší mateřské školy je sto šedesát míst. Z toho čtyřicet v Horní Nové Vsi a sto dvacet na odloučeném pracovišti v Lázních Bělohradě.

V letech minulých jsme měli, především na pracovišti v Lázních Bělohradě, po celý školní rok několik volných míst. Při letošním zápisu, který se konal na konci května, jsme poprvé nepřijali pět dětí. Jednalo se však o nejmladší děti, které svým bydlištěm nespádají pod Lázně Bělohrad. Vzhledem k tomu, že do budoucna lze předpokládat pokles porodnosti, odhaduji, že kapacita mateřské školy bude i nadále dostačující.

Jana Feixová, ředitelka školy, foto: las

Starosta odpovídá

V poslední době se hodně diskutuje o zákonu o rozpočtovém určení daní (RUD) a že malá města a obce jsou znevýhodněny při rozdělování financí a tak chtějí sebrat peníze velkým městům. Jak by se změna zákona promítla do příjmů našeho města?

Změnu zákona o rozpočtovém určení daní požaduje většina měst a obcí již delší dobu. Jde o to, že města a obce dostávají od státu podíl na tzv. sdílených daních (především DPH a daně z příjmů). Dle současného systému dostávají 4 největší města (Praha, Brno, Ostrava a Plzeň) téměř 45 % z těchto příjmů, ačkoliv v nich žije pouze 20 % obyvatel. Bohužel nejvíce na současný nespravedlivý systém rozdělování daňových příjmů doplácejí obce a města s počtem 2 až 5 tisíc obyvatel, neboť malé obce si asi před 4 roky prosadily navýšení svých příjmů a stejně tak větší města mají větší příjmy. Nejlépe současný stav popisuje přiložený graf tvořící jakousi „J krivku“. Naše město (má zhruba 3 750 obyvatel) mělo v roce 2010 příjem na 1 občana 6 800 Kč, Choteč, Hořice a Nová Paka 7 400 Kč, Jičín 7 800 Kč, Svatojanský Újezd 8 400 Kč, Hradec Králové 9 700 Kč, ale Praha 29 600 Kč, Plzeň, Ostrava a Brno 17 900 Kč. Ministerstvo financí připravilo nový návrh zákona o RUD, který by od 1. 1. 2013 výrazně zvýšil příjmy městům naší velikosti. Ministerstvo financí chce získat finanční prostředky zrušením některých dotačních programů (7 mld. Kč), dále snížením příspěvku 4 největším městům (5 mld. Kč) a přivedením 1,5 mld. Kč, které jsou poskytovány obcím jako příspěvek na školství, z ministerstva školství do systému RUD. Konkrétně městu Lázně Bělohrad by se zvýšily příjmy na 9 400 Kč na občana, tedy z 25 milionů Kč na téměř 35 milionů Kč. Dovedete si představit, co vše by se dalo za 10 milionů Kč ročně ve městě vybudovat? Návrh

předpokládá snížení příjmů 4 největším městům (u Prahy z 39,6 mld Kč na 39,4 mld. Kč v roce 2013 a na 37,4 mld Kč v roce 2016), všechny ostatní obce a města by si polepšily. V rámci EU je obvyklé, že hlavní město má v přepočtu na obyvatele asi 2 – 2,5 x více než nejmenší, u nás je to nyní 4,8 x a po prosazení zákona by stále měla Praha na občana 3 x více než obec s nejnižšími příjmy. O tomto návrhu se nyní hodně diskutuje a ODS představila vlastní návrh zákona, který předpokládá zachování a zastropování příjmů 4 největších měst a růst všech ostatních. Bělohrad by si podle něho polepšil asi na 9 200 Kč na občana (asi o 750 000 Kč méně než návrh MF). Dle tohoto návrhu ODS by se mělo získat z různých dotačních programů asi 13 mld. Kč, což je však podle ministerstva financí nereálné. Já se v této záležitosti dost angažuji, jsem členem pracovní skupiny obcí II. typu na Svazu měst a obcí a naším hlavním úkolem je prosadit změnu zákona o RUD.

Na listopadovém zasedání zastupitelstva města jste informoval o tom, že město získalo bezúplatně asi 50 ha lesů. Můžete to blíže vysvětlit? Kolik lesů město nyní celkem vlastní a jaká je jejich cena?

Město Lázně Bělohrad nyní vlastní celkem 88 ha lesů, z toho 51 ha získalo bezúplatně v říjnu 2011 od s.p. Lesy ČR. Co se týče ceny, tak nemáme provedeno jejich ocenění, ale cena lesních pozemků vychází z vyhlášky MF č. 505/2002 Sb., podle níž je stanovena na 57 Kč/m². Znamená to, že hodnota lesních pozemků vlastněných městem je zhruba 50 milionů Kč. O převodu 51 ha lesních pozemků, které město získalo na podzim 2011, jsme jednali s Lesy ČR od roku 2000, kdy se stal odborným lesním hospodářem města ing. Jiří Ulver. Dohledal v archívech přidělové listiny z roku 1946 a další podklady, na základě kterých město tyto lesy získalo. V roce 2001 jsme potom se s.p. Lesy ČR podepsali sou-

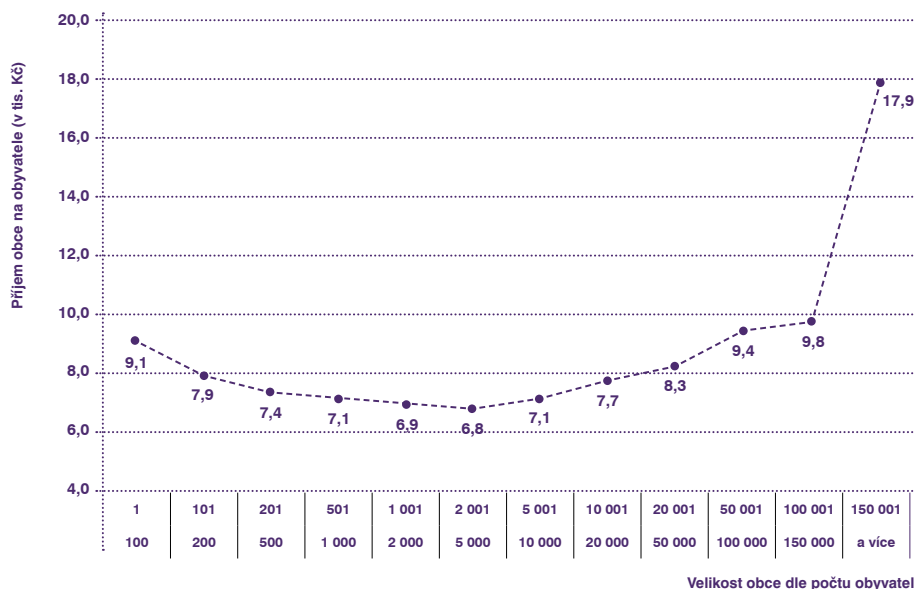
hlasná prohlášení o přechodu vlastnického práva na město podle zákona č. 172/1991 Sb., ale protože na tyto lesní pozemky byl vznešen restituční nárok, k vlastnímu převodu v souladu s § 4 tohoto zákona nedošlo. V roce 2004 rozhodl Ústavní soud ČR o neoprávněnosti restitučního nároku na tyto lesní pozemky, ale Lesy ČR nám je odmítly předat, neboť se opíraly o právní výklad, že se obecně nevývávají pozemky, ne které byl vznešen restituční nárok, ať už oprávněný nebo neoprávněný. Přemýšleli jsme, jestli jít s Lesy ČR do soudního sporu, ale nakonec jsme se dohodli, že počkáme na výsledek obdobného soudního sporu, který s Lesy ČR už vedly jiné obce. Okresní i krajský soud rozhodly v těchto sporech ve prospěch obcí a do roku 2010 jsme čekali na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR. Ten rovněž rozhodl ve prospěch obcí, neboť dle výkladu soudů „přechod majetku do vlastnictví obcí vylučuje pouze důvodně uplatněný restituční nárok“. Toto stanovisko jsme měli už předem potvrzené od poslanců, kteří tento zákon v roce 1991 vytvořili a schválili. Proto jsme se na posledním jednání s Lesy ČR v září 2011 bez problémů dohodli na podepsání souhlasných prohlášení a převodu těchto lesních pozemků na město Lázně Bělohrad. Konkrétně jde o Homolku v k.ú. Brtev, Zhoří v k.ú. Svatojanský Újezd a Šárovceva Lhota a Dubinu a Dubinku také v k.ú. Svatojanský Újezd. Zajímavé je, že Zhoří, Dubina a Dubinka nejsou v katastrálních územích města. Ostatní lesní pozemky město vlastní především v k.ú. Brtev a Hřídolec, ale i v dalších katastrálních územích města.

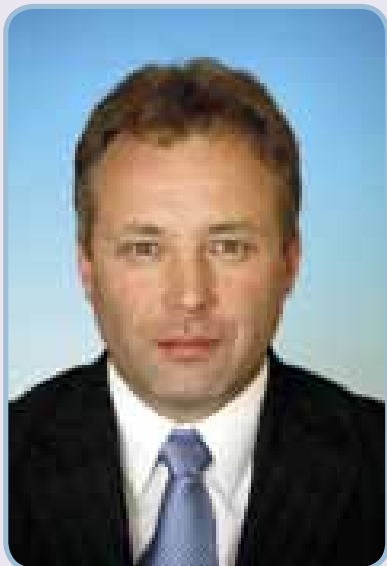
Pavel Šubr

ZM informuje

Na svém posledním veřejném zasedání v roce 2011 se zastupitelstvo města sešlo **ve středu 14. prosince v kulturním sále hotelu Grand**. Po projednání záležitostí týkajících se nemovitostí zastupitelé schválili rozpočtové opatření č. 5/2011 a rozpočet města pro rok 2012 jako přebytkový ve výši příjmů 44 656 000 Kč, výdajů 40 986 400 Kč a financování 3 669 600 Kč. Poté projednali a schválili obecně závazné vyhlášky č. 5/2011 o místním poplatku ze psů, 6/2011 o místním poplatku za lázeňský nebo rekreační pobyt, č. 7/2011 o místním poplatku za užívání veřejného prostranství, č. 8/2011 o místním poplatku z ubytovací kapacity a č. 9/2011 o stanovení míst, na kterých lze provozovat výherní hrací přístroje. Schválili rovněž podání nabídky o uspořádání 15. konference Sdružení lázeňských míst v roce 2012 v Lázních Bělohradě. Dále vzali na vědomí poděkování ředitele Územního pracoviště Hasičského záchranného sboru Jičín plk. Zikeše za podporu zásahové jednotky a 6 sborů dobrovolných hasičů ve městě a diskutovali o svozu komunálního odpadu. (šup)

Průměrný výnos sdílených daní na obyvatele za kategorií.

Hodnocení roku 2011

Vážení spoluobčané a čtenáři Bělohradských listů,

před několika dny skončil rok 2011, první v tomto volebním období. Jako už tradičně se ho pokusím v prvním čísle Bělohradských listů zhodnotit.

Hned v úvodu chci vyzdvihnout práci nového **zastupitelstva města**. Na veřejných i pracovních jednáních je téměř vždy stoprocentní účast, zastupitelé se snaží řešit záležitosti a problémy ve prospěch města a neprosazují nějaké své zájmy.

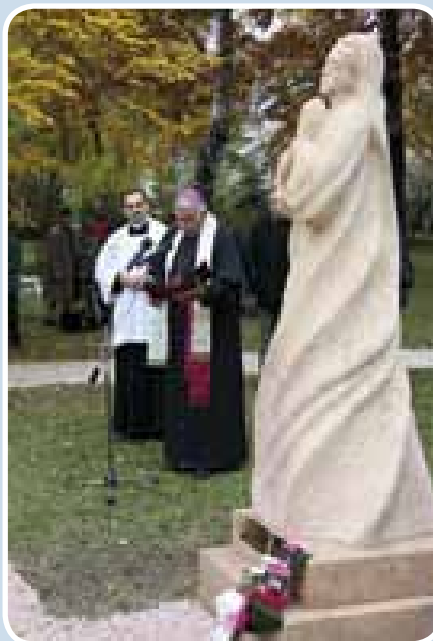
V průběhu roku se nám podařilo dořešit dvě záležitosti, kterými se zabývám od roku 1998, kdy jsem se stal starostou. Jednak Lesy ČR, s.p. vydaly našemu městu **51 hektarů lesních pozemků** (Zhoří, Homolka, Dubina a Dubinka), na jejichž vydání jsme se nemohli dohodnout vzhledem k rozlišnému výkladu zákona č. 172/1991 Sb. Nakonec nám pomohlo rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR v obdobném případě. Druhou záležitostí je **odstranění staré ekologické zátěže v areálu firmy Deprag**, která ohrožovala zdroje podzemní vody i ložiska rašeliny ve městě. Koncem roku 2011 došlo k podpisu smlouvy mezi Ministerstvem financí ČR a firmou, která odstranění zátěže zajistí. Podpisu předcházela celá řada jednání a já bych chtěl poděkovat vedení firmy Deprag CZ i všem dalším, kteří k řešení situace přispěli.

V říjnu jsme v parku u lázní odhalili a posvětili **sochu sv. Anežky České**. Tato událost byla velice kladně hodnocena jak občany města, tak řadou hostů, kteří se jí zúčastnili. Můžeme být hrdi, že jedna z 11 soch sv. Anežky České našla své místo v našem městě. Akci finančně podpořil Královéhradecký kraj.

V posledních letech bohužel nerostou daňové příjmy města a naše město je dokonce při rozdělování daňových příjmů státem úplně na dně tzv. „J křivky“, když malé obce i větší města mají vyšší příjmy než my. Přesto se nám podařilo uskutečnit několik **investičních akcí**. Největší z nich bylo zateplení bytového domu v Kotykově aleji (výměna oken, vstupních dveří a tepelná izolace půd), kde jsme finanční

prostředky získali ze SFŽP z programu Zelená úsporám. K výměně oken došlo i u bytového domu č.p. 427 v Lázeňské ulici a v hasičské zbrojnici v Horní Nové Vsi. Vybudován byl vodovod U Lva a veřejné osvětlení ve dvou lokalitách v Dolní Nové Vsi. V Brtvi došlo k výměně starých svítidel veřejného osvětlení za nová IVC svítidla, dotaci jsme získali z Ministerstva průmyslu a obchodu ČR z programu EFEKT. Akce bude pokračovat na jaře výměnou svítidel v Lánech, Hřidelci, Dolním Javoří a Uhlířích, k rekonstrukci veřejného osvětlení došlo také v ulicích V Lukách, Kostelní, Štefánikově a části Máchovy a došlo k nasvícení přechodu pro chodce a úpravě prostranství u mateřské školy v Horní Nové Vsi. Asfaltový povrch byl položen v části ulice U Kačirků, v lokalitě U Lva byla provedena výstavba šterkové cesty a byly opraveny i některé další komunikace. Z dotace Ministerstva zemědělství přes MAS Brána do Českého ráje o.s. byla zrestaurována kaplička se sochou sv. Jana Nepomuckého v Brtvi, na hřbitovy byly umístěny informační tabule, na bělohradském i nové pítko, nově oplocen byl areál domu s pečovatelskou službou, opraveny a natřeny byly některé obecní mosty přes Javorku, za sokolovnou jsme nainstalovali nové mantinely, upravili stání pro kontejnery a automobily u bytovek a kompletně upravili dvůr u spořitelny, kde vzniklo parkoviště pro pět osobních automobilů a přístupový chodník. Pro středisko místního hospodářství jsme zakoupili nové zařízení na sekání příkopů, z příspěvku Královéhradeckého kraje štěpkovačku a pro pečovatelskou službu nový automobil.

Pracovali jsme rovněž na získání **dotací** na zateplení Bělohradské mateřské školy, kde pro pracoviště v Horní Nové Vsi je již získání dotace ze SFŽP z programu OPŽP potvrzeno a zateplení proběhne v letních měsících letošního roku, pro pracoviště v Bělohradě podáváme upravenou žádost o dotaci. Hodně reálné je získání dotace ze SFŽP na výstavbu vodovodu a kanalizace v Brtvi.

Odhalení sochy sv. Anežky České

Naopak jsme v loňském roce neobdrželi dotaci ze SFDI na výstavbu chodníků v další části Horní Nové Vsi, kterou podáme znovu letos, a z finančních důvodů jsme museli odložit některé plánované akce – především rekonstrukci autobusového nádraží včetně nového přístřešku a rekonstrukci chodníku ve Václavské ulici a veřejného osvětlení v Zámecké a Václavské ulici. Tato rekonstrukce veřejného osvětlení se uskuteční letos.

V průběhu roku jsme také provedli výběrové řízení na firmu, která bude pro město zpracovávat nový **územní plán** a práce na tomto územním plánu již byly zahájeny, koncem roku jsme vypsalí výběrové řízení na firmu, která bude ve městě provádět svoz a likvidaci **komunálního odpadu**.

S Tělocvičnou jednotou Sokol Lázně Bělohrad jsme v průběhu roku jednali o bezúplatném převodu **sokolovny** na město a schválili darovací smlouvu a smlouvu o vzájemné spolupráci, k vlastnímu převodu sokolovny by mělo dojít v průběhu roku 2012. V březnu schválilo zastupitelstvo města prodloužení smlouvy s firmou Sherydan týkající se rekonstrukce **zámku** do konce března 2012, nové informace o reálnosti rekonstrukce jsme ale do konce roku neobdrželi.

V průběhu roku jsme také uzavřeli smlouvu s **bezpečnostní agenturou**, která dohlíží především o víkendech a při různých akcích na dodržování veřejného pořádku ve městě.

Městské kulturní středisko opět připravilo bohatý **kulturní program**, řadu akcí zorganizovalo ve spolupráci s akciovou společností Lázně Bělohrad. Už 11. ročníkem pokračovalo vydávání zpravodaje **Bělohradské listy**. Od řady z vás jsem slyšel pozitivní ohlasy na jejich celobarevné provedení bez zvýšení ceny.

Na prosincovém zasedání schválili zastupitelé **rozpočet města** pro rok 2012. Příjmy města se odhadují stále obtížněji a dlouhodobě spíše klesají. O dalších 14 % nám byl snížen příspěvek na výkon státní správy a při schvalování státního rozpočtu na rok 2012 v Poslanecké sněmovně Parlamentu o 3 hlasy neprošel návrh finančně podpořit město mezi 2 000 až 5 000 obyvateli, jejichž příjmy jsou dlouhodobě podhodnoceny. Tuto podporu mělo obdržet pouze 8 měst a obcí z okresu Jičín a nejvyšší právě Lázně Bělohrad. Nepříznivé jsou i informace o **omezování státní správy** v městech II. typu. Od 1. ledna 2012 již nevydáváme občanské průkazy a rovněž výplata nepojistných sociálních dávek přešla k téměř datu na Úřad práce. Jedna ze zásad reformy veřejné správy, to je její přiblížení k občanovi, tak dostává pořádně na frak.

Vážení spoluobčané, závěrem mého hodnocení roku 2011 mně dovolte, abych vám všem popřál do nadcházejícího roku 2012 především pevné zdraví a hodně životního optimismu a pohody.

Ing. Pavel Šubr – starosta města,
foto: Václav Lejdar a archiv

BĚLOHRADSKÁ KVÍTKA

A NÁSTUP DO PRVNÍ TŘÍDY

„Jó, to já když šel do školy, to byl řev! Já věděl proč tam nechci. Všichni šli za ruku s pionýrkou a mě tam musela táhnout máma. Víš, co to bylo za trapas? Učitelský dítě a nechce do školy!“ - vzpomínal tuhle jeden známý na svoje začátky ve škole. Jelikož je leden mimo jiné i měsícem, kdy probíhá tradičně zápis dětí do prvních tříd, byla jsem se našich nejmenších žáků zeptat, jak se jim ve škole líbí a co by budoucím školákům poradili. Na otázky statečně odpovídali prvňáčci - Dan Javůrek, Jakub Pavlásek, David Janák, Gabriela Čerovská, Aneta Brendlová, a žáci druhé třídy - Mikuláš Nejedlík, Simona Mikolášková a Rozárka Hlaváčková.

1) Těšili jste se, až půjdete poprvé do školy a proč?

Dan - Já jsem se těšil na matematiku a tělocvik.

Mikuláš - Já zase na paní učitelku Krausovou.

David - Já hlavně na pracovní činnosti.

Rozárka - Já jsem se těšila do školy, protože jsem si myslela, že ve školce je to blbý, ale teď už si to nemyslím, protože jsme tam mohli spát...

2) Kdo vás první den doprovázel a dostali jste nějaké rady do začátku?

Simča - Ke školce mě dovedla mamka a do školy mě doprovodil nějaký kluk. Dal mi kytku a bylo to mokrá celý. Pak tam na dvoře říkali nějaký jména a já tam u něho stála a nevěděla, co mám dělat. Když tam pořád nikdo nešel, tak se mě ten kluk zeptal, jak se jmenuju a že prej tam mám jít... (smích).

David - Mě doprovodila mamka s tatínkem a Adélkou.

Mikuláš - Mě vedla taková holka, co měla žluto-hnědo-černý vlasy a dala mi kytku!

Rozárka - Já jsem šla ke školce s mamkou a ta mi přála, aby se mi tam líbilo.

3) Jaké byly vaše dojmy a překvapilo vás něco?

Anetka - Mě překvapilo, že je paní učitelka tak moc hodná.

Kuba - A já jsem se divil, že se hned za všechno rozdávaj jedničky.

Simča - Já myslela, že si první den budeme jen povídat a my jsme rovnou dostali učebnice. Taky jsem se bála, že budeme mít zlou paní učitelku a přitom máme strašně hodnou, se kterou pořád jezdíme na výlety do ZOO, do Prahy a táák...

Rozárka - My jsme se první den učili asi dvě hodiny a pak jsme si mohli hrát. No, a já myslela, že to tak bude pořád, prostě jako ve školce.

4) Přípravovali jste se nějak na to, že půjdete do školy? Učili jste se něco?

Dan - To né, my jsme učebnice dostali až ve škole!

Mikuláš - Mně Ježíšek přinesl tašku do školy a penál a trochu jsme počítali.

Kuba - Já jsem znal dopředu hodně písmenek.

David - Já jsem se všechna písmenka naučil dopředu sám!

Gabča - Paní učitelky nás ve školce učily tvary a barvy, abysme byli připravený.

Rozárka - Já jsem se s mamkou trochu učila písmenka a barvy a teď už to učím bráchy. Barvy jim už docela jdou, ale písmenka ještě moc né.

Anetka - Učili jsme se geometrické tvary.

5) Když srovnáte školku a školu, kde je to lepší a proč?

Simča - Ve školce mě nebavilo spaní, ale mohli jsme tam s holkama víc tancovat. Ve škole jsou na to moc krátký přestávky.

David - Škola je lepší, protože tam pracujeme.

Kuba - Škola je lepší, hodně se toho tam naučíme.

Miky - Ve škole je víc holek.

Dan - Škola je rozhodně lepší kvůli matice a tělocviku.

Rozárka - Mě to víc bavilo ve školce, protože jsme tam mohli spát a hrát si.

6) A co stravování, kde vám víc chutná?

Anetka - Ve školce vařili líp.

Dan - Já miluji svíčkovou a ta je lepší tady.

Miky - Ve školce byla teda lepší krupicová kaše rozhodně.

Kuba - Ve školce mi nechutnalo, protože jsem měl ještě bezlepkovou dietu. Ale už ji nemám a tady mi chutnají hlavně polívky.

Gabča - Ve školce jsme si mohli přidávat jídlo, hlavně maso, a to tady nejde, ale jsou tu dobrý halušky se zelím.

Rozárka - Ve školce vařili líp a když dělali třeba rybu, tak to byl táákovejhle kus a tady dostanem takhle malinkej.

7) A co byste poradili jako ostřílení školáci budoucím prvňáčkům?

David - Aby se do první třídy těšili, protože o tělocviku budou hrát vybiku.

Anetka - Aby se ve škole nebáli, že to tam je dobrý.

Rozárka - Aby se hodně snažili, že je to v první třídě bude bavit.

Gabča - Ať maj samý jedničky!

Kuba - Já bych jim poradil, aby si doma četli nějakou knížku a počítali si.

Dan - Já bych jim poradil... (přemýšlí)..., aby byli do všeho chytrý!

Alena Fléglová, foto: autorka

KDO JE JIŘÍ VACEK?

Toto jméno se v poslední době často objevuje pod některými články v Bělohradských listech. Většinou se váží k našemu městu. Není divu. Jejich autor Jiří Vacek, ač není bělohradským rodákem, je svými kořeny a rodinnou tradicí s naším městem pevně svázán. Jeho maminka Zdenka byla jednou ze čtyř sester akademického malíře Karla Dlaboly.

Jirko, protože jsme vrstevníky, nemohu nezpomenout na období prázdnin, které jsi ty stejně jako já prožíval v Bělohradě. Za časů dnes již bájně „Bažarný“, kam jsme chodili dvakrát v týdnu tancovat, jsi dělal doprovodného rytíře svým sestřenicím Svatě a Miladě Březinovým. Jejich maminka byla rovněž sestrou našeho mistra, stejně jako maminky Ivana Zemana a Zdeňka a Jitky Grundmanových. K vám patřily generačně i děti Karla Dlaboly - Karel a Marcela.

Jak vzpomínáš na tato letní setkání, kdy jistě, jak se s prominutím říká, „barák praskal ve švech“?

Doprovodného rytíře jsem dělal pouze Svatě. Milada byla mladší, a když začala chodit do Bažantnice, měla již vlastní společnost. S ostatními bratranci a sestřenicemi jsme opravdu bydleli v tom malém domku v Havlíčkově ulici a ten v létě skutečně „praskal ve švech“. Já jsem často spal na půdě, kde jsem měl ovšem veškeré pohodlí, tj. skládací železnou postel s plným povlečením. Při pohledu zvenčí se nechce věřit, že tam v době největší potřeby bylo 17 lůžek a to bez půdy.

Na prázdninové pobyty sestřenic a bratranců, kdy nás bylo celkem 8, si pamatuji asi od tří let mého věku. Moji dva bratranci byli starší, naopak dvě sestřenice zase mladší. To byly doby asi do mých čtrnácti let, kdy jsme pod vedením nejstaršího Zdeňka řádili na zahradě, v bývalém včelníku, dřevnicích i na půdě. Druhá etapa byla po dobu našich středoškolských a vysokoškolských studií, to jsme byli členy party, která měla kolem dvaceti členů.

Tu už pamatuješ, Bažantnice, tenisové kurty, Pardoubek, kino, volejbal v místech, kde je nyní Anna Marie, táboráky v Bulici.

Byl jsi a dosud jsi výborným vypravěčem, glosátorem. My, tvoji kamarádi z mládí, si připomínáme převyprávění scénky z filmu Hostinec u kamenného stolu, kdy nevěsta Blaženka protřhla sukno u biliáru. Tato scénka měla u nás v tvém podání větší ohlas než v samotném filmu. A když se řeklo „Blaženka“, hned bylo jasné, o co jde. Ale přejdeme k tvému dalšímu životaběhu, k tvé profesní kariéře.

Když se ohlédnu po místech, kde jsem žil, je jich mnoho a nikde jsem nebyl nijak dlouho. Až na Liberec, ale to až v období, kdy největší vlivavost člověka končila. To je snad ten důvod, že jediná stálce v mém životě, kde jsem každoročně byl zpravidla celé prázdniny a navíc ještě o Dušičkách a o Velikonocích, byl Bělohrad. Proto je takovým mým stálým místem pohody a dobrého pocitu v duši. Narodil jsem se v Sulejovicích u Lovosic, pak jsme krátce žili v Lovosicích, za okupace v Táboře, posléze v Děčíně. Studia v Praze na ČVUT, na umístěnkou ve Frenštátě pod Radhoštěm a poté až do důchodu v Liberci. Tam jsem působil na Technické univerzitě jako elektrotechnický inženýr na katedře elektrotechniky s přerušením v letech 1970 – 71, kdy jsem byl na University of Bagdad v Iráku. Protože jsme vzdělávali inženýry - učitele odborných předmětů, věnoval jsem se této oblasti. Po revoluci jsem se rozhodoval, zda zůstat v klidu na katedře elektrotechniky a nebo jít na nově vznikající pedagogickou fakultu. Zvolil jsem to druhé a nikdy jsem toho nelitoval. Zatímco do revoluce jsem vzhledem k mému špatnému kádrovému profilu dosáhl nejvyšší funkce jako vedoucí chmelové brigády v JZD Rudý říjen Kněžves, na pedagogické fakultě jsem byl vedoucím katedry, proděkanem a posléze děkanem.

Nesmím zapomenout, že jsem také chodil do školy v Lázních Bělohradě a to část prvního pololetí první třídy. Bylo to v roce 1938 - 39 v počátku okupace a já jsem první pololetí prožil na čtyřech místech, z toho nejdelší právě v Bělohradě.

DOC. ING. JIŘÍ VACEK, CSC.

narozen 3. 1. 1932

praxe:

• 1957-1961

středoškolský profesor na SPŠE Frenštát pod Radhoštěm

• 1961-1987

odborný asistent na VŠST Liberec

• 1987

docent na TU Liberec

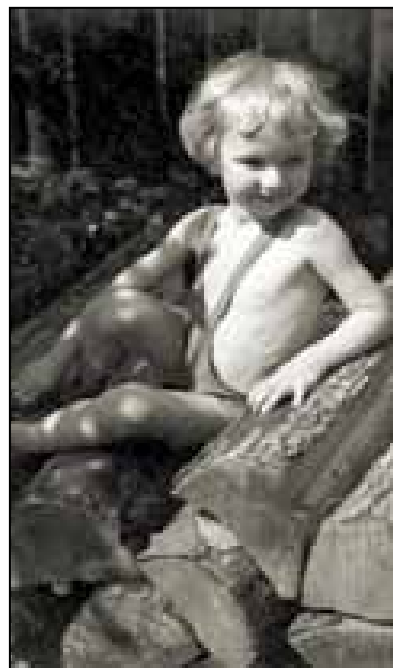
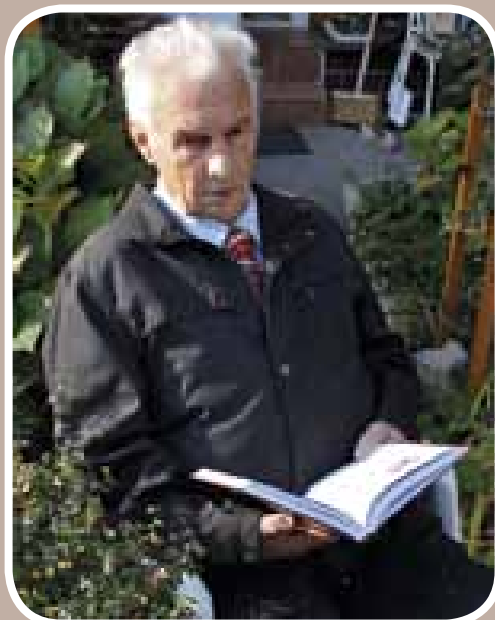
akademické funkce:

1990 - 1995 proděkan

1990 - 1997 vedoucí katedry

2002 - 2004 děkan

Autor celé řady publikací z oboru elektrotechniky a pedagogiky. Účast na významných grantových projektech.

Na která místa svého působení nejraději vzpomínáš?

Celý můj pracovní život byl pestrý a zajímavý, ale nejvíce vzpomínám na působení ve Frenštátě, kde jsme měli zpočátku vynikající pracovní ovzduší. Dále na Bagdad jako na něco mimořádného a konečně na roky ve funkci děkana fakulty.

Připomeňme, že v Liberci jsi působil nejprve jako odborný asistent, později jako docent, pak proděkan, děkan i jako vedoucí katedry. Jako člen významných vědeckých společností jsi svoje zkušenosti uplatnil i ve svých publikacích, přednáškách, seminářích... Na co ses zaměřoval?

Nejprve to byly elektrické stroje v rámci přednášek a laboratorního měření. To byla oblast, která mě bavila a zde vznikly mé první pokusy něco formulovat a sepsat. Po těchto počátcích vznikla celá řada domácích i zahraničních článků a učebních textů z oblasti teorie vyučování odborných předmětů. Tomu jsem se věnoval na Pedagogické fakultě. Z mezinárodních vědeckých společností jsem byl a dosud jsem členem předsednictva české sekce IGIP (International Gesellschaft für Ingenieurpädagogik) se sídlem v Rakousku a člen mezinárodního výboru organizace FELIS se sídlem v SRN. Ovšem mimořádný význam těchto organizací, které měly po revoluci, dnes již opadá.

Ovládáš několik světových jazyků, měl jsi možnost je uplatnit i v profesním životě?

Mám všeobecnou státní zkoušku z němčiny a angličtiny a kandidátskou zkoušku z ruštiny. Skutečně jsem tyto jazyky profesně využíval při studijních pobytech, na konferencích, ale to všechno až po revoluci. Pro mne to byla obrovská výhoda, protože těch, kteří se za hranicemi domluvili, nebylo zase tak mnoho. Já rád cestuji, tak jsem nabídky neodmítal. Když jsem to počítal, tak kromě toho Bagdádu jsem služebně navštívil čtrnáct evropských zemí nejméně na dobu jednoho týdne.

Ještě taková trochu exotika: při návštěvě Walesu měl přijít do naší skupiny nějaký vyšší potentát. Hostitelé z toho měli obavy a já jsem se rozhodl, že ho uvítám ve velštině. Napsali mně odstavec, já jsem se ho naučil, samozřejmě jsem nerozuměl ani slovu a pak jsem ho hrdě přednesl. Onen funkcionář roztál a obavy našich hostitelů zmizely. Později

říkali, že onoho šéfa ještě nikdy v tak dobrém rozpoložení neviděli. A podobných zážitků by byla celá řada.

S odstupem času, vlastně půl století, máš možnost sledovat vývoj mládeže po stránce odborných znalostí, profesních možností i ve vztazích ke společnosti a k sobě navzájem. Dají se tyto generace vůbec srovnávat?

Nejsem takový pesimista jako ti, kteří tvrdí, že lidstvo od doby kamenné spěje k záhubě, protože mladá generace za nic nestojí. Od svého prvotního pedagogického působení až k jeho závěru jsem se vždy setkával jak se studenty tvořivými, nadanými, snaživými, tak i méně disponovanými. Dnes mi jen vadí odklon od četby a osobní komunikace mezi lidmi k počítačové náplni času. Dnešní studenti mají potíže při ústním vyjadřování a i potíže s pravopisem při písemném projevu. Ta chyba, která nás na základě množství přečteného textu přímo udeřila do očí, jim vůbec nepřijde nápadná.

Jsi v dobré kondici, se svojí ženou Jarkou rádi cestujete i kulturou pilně obohacujete svůj život. Co ti v poslední době dělá radost? Nebojím se, že by ti radost chyběla.

Radost mi dělá každý den, kdy se ráno probudím do hezkého dne, či vlastně když se vůbec probudím. Každá dobrá zpráva od dcery a od vnuka, hezký zážitek v divadle či zájezd do míst, která ještě neznám či společné chvíle s manželkou u krbu. Nesmím také zapomenout na pobyt v Bělohradě v lázních či jen tak volně. Také mi dělá radost každé nové číslo Bělohradských listů, které pečlivě pročítám, ale to asi nejde otisknout, aby to nebylo bráno jako reklama.

Uvidíme.

Já ti děkuji za rozhovor a přeji stále pevné zdraví. Víc jistě netřeba.

Hana Friedrichová, foto: archiv

BAVIČ, HEREC A MODERÁTOR Jindra Kriegel

Není mnoho bělohradských občanů, kteří by vystupovali v Národním divadle, uváděli pořady v České televizi či moderovali v rádiu Frekvence 1 nebo Černá hora. Jednačtyřicetiletý Jindra Kriegel zvládl toto všechno, ale také mnoho dalších hereckých, bavičských a moderátorských rolí. V loňském roce se dvakrát představil i v našem městě – v srpnu ve hře Dívčí válka a v prosinci při uvádění Silvestra ve Stromu života.

Jindra Kriegel se narodil 22. srpna 1970 v Náchodě a v jeho 8 letech se Kriegelovi přestěhovali do Lázní Bělohradu, kde absolvoval základní školu. Poté se vyučil opravářem v Hořicích. U závěrečných zkoušek mu Bělohradák učitel Stanislav Nálevka řekl: „Ty se stejně budeš živit tím, že budeš bavit lidi.“ A jeho odhad vyšel perfektně. Mladý Jindra založil s René Sedláčkem kapelu Rage Hard. Pak se jednou připletl na zkoušku ochotníků v Jilemnici a z prken, která znamenají svět, ho už nikdo nedostal. Kromě hraní s jilemnickými ochotníky působil také v kapelách Britax nebo Elidor.

Kariéru opraváře opustil hned po revoluci, kdy dostal nabídku na moderování lokální Evropy 2. Brzy ale přešel na rádio Černá hora, kde spolu s Vaškem Mašindou vysílali 4 roky nezapomenutelný Ranní jam. Dalším moderátorským místem pro něho byla ranní show Frekvence 1. Společně s Petrem Jablonským, Janem Krausem, Halinou Pawlovskou, Petrem Rychlým a Petrem Novotným dostali ranní vysílání na absolutní vrchol poslechovosti. Pro Jindru to byly další 4 roky krásné práce.

Kromě toho moderoval v televizi Top, s Petrem Novotným založil Školu 6P, kde vyučuje moderování, zahrál si ve filmech Post bellum a Kouzelník, v seriálech Ordinance v růžové zahradě a Ulice, podílel se na televizním Silvestru 2010 pro Českou televizi, 3 roky byl hostem činohry Národního divadla, rok členem Čechova osvobozeného divadla. Nakonec založil vlastní zájezdovou Divadelní společnost Artur a jako první hru jeho soubor uvedl v lednu 2011 premiéru legendární hry Františka Ringo Čecha Dívčí válka. S ní se představil v rámci loňské srpnové akce Bažantnice ještě žije i v Lázních Bělohradě.

Moderoval také mezinárodní cirkusovou show Cirkus Cirkus, kdy dva měsíce prakticky denně uváděl nejlepší cirkusová vystoupení. Show zaznamenala obrovský úspěch a Jindra pak s Bety Stankovou moderoval II. mezinárodní cirkusový festival, jehož záznam vysílala Česká a Slovenská televize. Moderoval stovky společenských a firemních i prezentačních akcí.

O jeho dětství v Bělohradě a jeho současném vztahu k Bělohradu, o moderování a hraní jsme si povídali těsně před vánočními svátky.

Jindro, jak vzpomínáte na dětství v Bělohradě?

V Bělohradě jsem zažil prakticky všechny zásadní okamžiky dětství. První pusu od spolužačky – jámenu neřeknu, je vdaná a její manžel je o hlavu větší než já. Vstup mezi Jiskry a poté do Pionýra. Odtud jsem byl vyhozen díky své první cigaretě. Následně poznámky, důtky všech úrovní a průšvihy všech možností. Mimochodem dodnes oceňuji statečnost naší třídní, která nám dala na výběr poté, co zjistila, že jsem založil kuřácký kroužek. Buď to řeknu rodičům nebo dostanete příložením ode mě. Zvolil jsem variantu příložením, při vši účtě k učitelkám, měla v té době daleko menší sílu než můj otec.

A co Vánoce a třeba zimní sporty?

Klasika - salát, klobása, když rodiče měli trpělivost ve frontě, tak i pomeranče a mandarinky. Když jsem zrovna neměl ve škole nějaký průšvih, tak měkké dárky pod stromečkem byly v menšině. A zimní sporty? Ke Lvu se chodilo na kopec lyžovat a Kotyčák byl naší ledovou plochou. Nebo se chodilo hrát hokej na Pardoubek.

Jak často se dnes do Bělohradu dostanete?

Prakticky vůbec. Jen pracovně. Udělalo mi velkou radost ukázat své ženě a synům Bažantnici, zásadní místo pro všechny Bělohradáky. Chodili jsme tam povinně v rámci tělesné výchovy sportovat – fuj. Běh dodnes nesnáším. Nejhorší byl běh na 12 minut! A pak jsme tam chodili dobrovolně. To bylo zajímavější, nejdřív na opičí dráhu, pak fotbálek, tenis, pingpong do dřevěné restaurace, jezdit na kole a pak samozřejmě s holkama a za holkama. Kdyby mohla Bažantnice vyprávět, co všechno zažila a viděla. Spousta Bělohradáků by se ještě dnes červenala.

Vaši Dívčí válce nepřálo v bělohradské Bažantnici v srpnu počasí. Přšlo a tak přišlo poměrně málo diváků. Neobjevíte se v Bělohradě ještě někdy znovu?

Přšlo je slabé slovo. A na to jak přšlo, přišlo diváků pozeňnaně. Klobouk dolů před nimi. Je skvělé, že město dělá kulturu a zkouší nové věci. Je to záslužná a po čertech nevděčná práce, ovšem na druhou stranu krásná. Díky za ni. A rádi opět přijedeme. Letos na jaře uvedeme hned dvě nové hry, samozřejmě komedie. Jedna z nich se jmenuje „Hledám milence, zn. spěchá“ a bude v našem klasickém obsazení a je zcela autorská, to znamená absolutní světová premiéra, do které jsem tak trochu kecal. Druhá se jmenuje „Tři v háji“. Je od tria Viewegh, Pawlovská, Herciková. Naše divadlo získalo exkluzivní práva na tuto knihu a v této chvíli již je napsán první pracovní scénář. Mám velkou radost z obsazení: Martin Zounar, Vanda Konečná Karolyi, Veronika Nová, Miša Kuklová a já. Takže si vyberte, co chcete v Bělohradě vidět, a my rádi přijedeme.

To se určitě domluvíme a už se předem těším. V Dívčí válce si roli Přemysla pěkně užíváte. V průběhu představení v Bažantnici jste ukazoval na někoho, kdo vám dal pětku z ruské hymny. Kdo to byl?

Ano, byl to spontánní nápad. Hned pod pódiem seděl pod deštníkem můj učitel tělocviku a právě ruštiny – Přemysl Vajdl. Jak symbolické. Nutno dodat, že jsem ji dostal oprávněně, protože jsem se ji vůbec neučil a spoléhal na to, že mě nevyvolá. Ovšem dal mi spravedlivou možnost opravy, šel jsem do sebe a dostal za jedna! Takže v součtu za tři a to je dobrý. Od té doby ji umím pořad a to dobrý není, protože ji nepotřebuju a v mozku jen zabírá místo a navíc ji několikrát předělali.

Jak jste se dostal k moderování v rádiu?

Díky divadlu. Zavolał mi začátkem devadesátých let kamarád muzikant, že zakládá lokální Evropu 2 a že umím docela dobře mluvit, tak ať to zkusím. A u rádia jsem zůstal dodnes. Pravda, teď už jen externě, ale rádio je srdeční záležitost.

Určitě máte z této doby zajímavé příhody. Vzpomeňte na nějakou.

Zprávařka hlásila: Na silnicích je zatím klid, pokud narazíte na problémy, tak se o ně

s námi podělejte. Další nechtěná perla byla v takzvaných headlinech zpráv: V Česku další případ šílené krávy. Ministryně zdravotnictví Součková předložila reformu svého resortu.

Zůstaňte u zvířat, uvádíte také cirkusovou show. Její moderování je asi dost náročné. Jak jste se na tuto práci připravoval?

Vůbec jsem nevěděl, do čeho jdu. Myslel jsem si, že to bude stejně jako všechny akce. Vše je jinak. Cirkus má svá pravidla, zákony, hierarchii i spravedlnost. Jsou to lidé, které musíte poznat, abyste je pochopili. Díky bohu za tuto zkušenost. V cirkusu si své místo musíte zasloužit. Stejně tak respekt a uznání. Ukaž, co umíš, a pak se uvidí. Že mi to docela dobře mluví, to viděli a slyšeli hned, ale tak nějak jsem stále byl někdo z venku. Jsem tu za moderátora, tak se starám o mluvené slovo a tím to pro mě končí, ne? Omyl. Do jejich velké rodiny mě přijali, až když jsem během představení v zákulisí v bílém obleku uklidil po slonovi. Viděl jste někdy sloní nadílku? To není nic, po čem uklouznete, v tom rovnou zabloudíte! Takže cesta vzhůru vede přes...

Zahrál jste si i v Národním divadle. Jaké pocity jste zde zažíval? V jaké hře jste v Národním divadle hrál?

Tak tomu se říká dramaturgický zlom! Od slonů rovnou do Národního. Byla to směsice respektu, radosti, pokory a poznání. I kluk z malého města, bez hereckého vzdělání, může hrát v Národním. Přijal jsem pozvání do komedie David a Goliáš. Hrál jsem tam malinkatou roli nespokojeného hokynáře. Pak náhle onemocněl Bronislav Poloczek. Dostal jsem nabídku za něj zaskočit. Musel jsem se za tři dny naučit roli a prakticky bez zkoušky to dát. Žena říká, že takové tři dny už zažít nechce. Pan režisér Smoček byl spokojen a role už mi zůstala. Dokonce o tom existuje i záznam, protože Česká televize tuto komedii natočila a párkrát i vysílala.

Na spolupráci s kterými kolegy rád vzpomínáte?

Především na Františka Němce. On je prostě dokonalý, jak na jevišti, tak mimo něj. Když se mi něco povedlo, dokázal mě nahlas před kolegy pochválit. Naopak, pokud jsem něco přešvihl, vzal si mě stranou a v klidu mi poradil. Dodnes si pamatuju vše, co mi říkal. Pan Postránecký, jeho elegance byla inspirativní i v zákulisí. Ovšem největší legrace byla s Vládou Javorským a Igorem Barešem. Ti mně ukázali v praxi, jak se praktikuje to, co kdysi říkával Ivan Hlinka v okamžicích neúspěchu, ale také po legendárním vítězství našich hokejistů v Naganu. Hlavně se z toho nepo...

Jindro, děkuji za rozhovor, přeji vám hodně radosti z vaší práce a už se těším, až nám představíte některou z vašich nových her v Lázních Bělohradě.

Pavel Šubr s využitím www.jindrakriegel.cz,

foto: Ladislav Stuchlík

ÚZEMNÍ PLÁNY MĚSTA

Další, v pořadí již čtvrtý územní plán města, nese datum 1965 a jeho zpracovatelem byl Stavoprojekt Hradec Králové a projektant ing. arch. Friedrich.

Na první pohled tento územní plán zaujme výrazným rozšířením Zemědělského učiliště, jehož objekty měly zasahovat až ke spojnici ulic Václavské a Kostelní. V areálu mělo vzniknout i sportovní hřiště v místech současného školního sportoviště. V místech restaurace U nádraží a přilehlé zahrady územní plán předpokládal vytvoření autobusového nádraží. Rovněž u základní školy se předpokládala přístavba, ale nikoliv podél Komenského ulice, nýbrž směrem do školního dvora. Mezi dnešními ulicemi Komenského, T. G. Masaryka a Zámeckou měly vzniknout dům služeb, kino a osvětový dům, mezi ulicemi T. G. Masaryka, Václavskou a Zámeckou pak činžovní domy.

Územní plán předpokládal také výstavbu velkolepého sportoviště u Bažantnice. V místech dnešního fotbalového hřiště měla vzniknout sportovní hala s restaurací a koupaliště, vlastní fotbalové hřiště s atletickým oválem, tribunou, zázemím, tenisovými a volejbalovými kurty potom jižněji směrem k cestě z Dolní Nové Vsi na Byšička a příjezd do areálu měl být z Dolní Nové Vsi od bývalé prodejny Jednoty (dnes firma Donap) a kolem bytovek Milety.

Mateřská škola již definitivně našla své umístění v dnešní ulici T. G. Masaryka (tehdy 9. května a jak jsem byl upozorněn občany, tak po válce i Stalinově), další 2 mateřské školy a jesle měly vzniknout mezi ulicemi Macharovou, Na Zátíší a prodloužením Tyršovy ulice a na Horní Nové Vsi v areálu letního kina.

U lázní mělo dojít k přístavbám hotelu Janeček do míst dnešního hotelu Anna Marie a hotelu Grand dle návrhů z roku 1936 a dnešní podoby hotelu. Rovněž mělo dojít k rozšíření dětské léčebny podél Lázeňské ulice.

U průjezdní silnice Nová Paka – Hořice

mělo dojít k jejímu napřimení v Horní Nové Vsi u mateřské školy i v Dolní Nové Vsi před dnešním Aluconem, v centru města se stále předpokládal průjezd přes Malé náměstí s napojením na dnešní silnici na Hořice až téměř u bývalé prodejny Jednoty v Dolní Nové Vsi. Mělo dojít i k napřimení toku řeky Javorky a Komenského ulice se měla stát místní komunikací. Obchvat centra města a lázní ve směru Jičín - Miletín začínal už před Kotykovým rybníkem a křížil silnici na Novou Paku v místech bývalé restaurace U lípy, tedy stejně jako poválečné územní plány. V místech dnešní ulice Zahradní a severně od ulice Karla Moora mělo vzniknout území pro výstavbu rodinných domů. Obchvat poté pokračoval za Pardoubkem k silnici na Miletín.

Pro průmyslovou výrobu byl určen celý areál dnešního Depragu i dnešní průmyslové lokality v Horní, Prostřední i Dolní Nové Vsi (hnědě šrafované plochy). Hodně ploch bylo určeno na dožití a v územním plánu jsou označeny šikmými žlutými pruhy (tzv. plochy asanační) nebo po dožití objektů k nové zástavbě (šikmé červené pruhy). Rezervní plochy pro bytovou výstavbu jsou červeně ohraničeny. Územní plán už řešil i území Horní, Prostřední a Dolní Nové Vsi.

A nyní se už sami podívejte, co se z územního plánu z roku 1965 uskutečnilo a co ne.

Pavel Šubr

SÚP LÁZNĚ BĚLOHRAD

DODATEK K TRUCHLENÍ

Lázně Bělohrad, 23. 12. 2011

Ráno v poslední den roku 2011 se u přístaviště mezi Palackého a Jiráskovým mostem a v okolí shromáždilo množství lidí. Spolek Vltavan, přátelé a známí se loučili s Václavem Havlem symbolickým převezněním květin, které ještě před několika dny obklopovaly rakev s jeho tělesnými ostatky, vodní cestou po Vltavě do Labe. Byl-li smuteční průvod Prahou manifestací sympatií obyvatel České republiky k bývalému prezidentovi, houkání parníků a odjezd lodí s květinami z Rašínova nábřeží znamenaly rozloučení s místem, kde Václav Havel prožil dětství, mládí, únorový puč, následující léta, celé období své disidentské činnosti a ještě i krátký čas poté, kdy byl zvolen prezidentem Československé republiky. Kolikrát asi ze svého okna pozoroval létající racky a na vodě hejna labutí, co mu táhlo hlavou, když se díval na Pražský hrad. Také dnes skřehotavě létali raci a houfovaly se labuť, Pražský hrad stál ozářen časným zimním sluncem – a mně bylo těžko u srdce.

Bydlela jsem nějaký čas na bývalém Engelsově nábřeží, jen kousek od domu, který v roce 1900 postavil Václav Havel, stavitel Lucerny, dědeček Ivana a Václava. Měla jsem možnost poznat i jejich otce, stavitele Barrandova. Byl obklopen zajímavými lidmi z první republiky a v každé situaci udržoval patřičnou úroveň. Svou noblesou působil i na své okolí. Když jako šarantní osmdesátník přišel na kávu na barrandovské terasy, číšníci stáli ve špalíru a hostům šeptali, že přišel „starý pán“.

Náplavka mezi Palackého a Jiráskovým mostem byla místem, kde jsme se v osmdesátých letech s Olgou scházely při venčení psů (pamatuji se ještě na starou Olžinu Goldu, která milovala házení klacků), vícekrát jsem zde potkala Václava, do dřevěné restaurace „Vltava“ občas chodil na oběd, dával si zde schůzky. Za rohem zase byla restaurace „Na Rybárně“, místo opředené stovkami historek, v nichž hrál Václav hlavní roli. Byl zde oblíbeným hostem. Nahoře na nábřeží bývalo přistavené auto, které monitorovalo, kdo do domu chodí a jak dlouho se zdrží. Při soukromých akcích v bytě ve čtvrtém patře nejednou už dole za domovními dveřmi stáli tmavě oblečení muži a bez vysvětlení kontrolovali občanské průkazy přichozích. V rozlehlém bytě obou bratrů se stále něco dělo. Nebyl-li k podpisu či rozebrání nějaký protest nebo dokument, konaly se tu umělecké, literární, filosofické, ekologické, ale i matematické či přírodovědecké semináře, často s účastí zajímavých zahraničních lektorů. Pozvánky se šířily tehdy bez mailu a telefonu. Navíc telefonní seznamy se udržovaly v hlavě, aby nedošlo k prozrazení sítí. Po večerních kurzech ikebany, které jsem měla ráda, následovalo vždy posezení s informacemi o tom, kdo co podepsal, kdo je zatčen, kdo drží hladovku atd. Konspirace zavazovala k opatrnému zacházení s fakty, někdy se kvůli odposlechu informace psaly na malé papírky, nebo se diskutovalo do otevřených šatních skříní.

K disidentské činnosti patřilo vydávání a šíření Informací o Chartě 77 (známých jako „Infoch“), samizdatů (zakázané literatury psané na psacím stroji a vázané v plátně), podzemního časopisu Revolver Revue, ze zahraničí tajně dovážených knížek, „Listů“ a jiných tiskovin. Celý zástup spolupracovníků od autorů, překladatelů, korektorů, opisovačů, knihvazačů až po distributory (titulů vyšlo vždy jen tolik, kolik kopií s průklepovým papírem dokázal opisovač na svém stroji vytvořit; proto existoval rafinovaný systém půjčování, někdy jen na jednu noc) pracoval v utajení. Mužem v pozadí této vydavatelské činnosti byl Václavův mladší bratr Ivan, člověk, který dokázal udržet tajemství. Václavovi nejednou posloužil svými nápady a vynálezy. (Jsem přesvědčená, že pro jeho zdrženlivost není dodnes známý celý rozsah jeho činnosti v šedesátých, sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století.) Tehdy se do vydavatelského řetězce zapojila také Olga. Jednou jsem jí cosi přinesla domů a ona mne pozvala, abych ohodnotila její skvělý nákup

ZA VÁCLAVA HAVLA

v bazaru. Byl to velký oválný stůl se dvanácti židlemi. „Konečně se mi nebudou plést kopie. Mohu si je dávat na hromádky, na ty židle.“ Václav byl v té době ve vězení a Olga trávila celé dny psaním na stroji. „Pro sebe a pro své přátele opsala Olga Havlová“ byla její značka na poslední stránce.

V šedesátých letech, ještě dlouho před érou honiček na podezřelé osoby, sledování a zatýkání, bylo centrem intelektuálního života v Praze divadlo Na zábradlí, které v té době prožívalo vrcholné období nastudováním absurdních dramát Alfreda Jarryho, Eugene Ioneska, Samuela Becketta – a též Václava Havla. Absurdní drama nezobrazuje skutečnost, ale s použitím tragických či tragikomických prvků vyvolává u diváků pocity izolace, ohrožení, marného očekávání, neschopnosti komunikovat, které jsou tak charakteristické pro civilizovaný svět. Absurdita v Československu šedesátých let byla posílena ještě komunistickou diktaturou, byť už bylo po politických procesech a režim mírně oslaboval. Společnost Na zábradlí tvořili lidé z divadla, herci, návštěvníci, všichni se jaksi znali a rozuměli si. Tam jsem se jednoho večera seznámila i s Václavem a Olgou.

V presidentském období Václava Havla vztahy těch, „kdo byli přáteli předtím“, nezanikly, ale proměnily se. Setkání v hradní kanceláři mělo přece jen jiný ráz než povídání v divadle, v hospůdce či na koncertě Plastiků. Václav byl zván na tisíce akcí, které přátelé pořádali, a bylo výhrou, když se skutečně dostavil. Ve Výboru dobré vůle – Nadaci Olgy Havlové jsme se nikdy nemuseli příliš doprošovat, neboť prezident plnil slovo dané při pohřbu své ženy Olgy a pravidelně se slavnosti Ceny Olgy Havlové účastnil. Nepřišel jen, byl-li nemocný. Tak se to přihodilo i při slavnostním předání Ceny v roce 2010, kdy Nadace slavila 20. výročí svého založení, a my jsme litovali, že Václav Havel není s námi. Sám totiž navrhl, aby při tom zahráli Plastiči a jejich dvě tři písně společně s nimi zazpíval sbor Bambini di Praga pod vedením profesorky Blanky Kulínské. Tato fenomenální událost byla na pódiu Pražské křižovatky doprovázena tlumočením písní i hudby do znakového jazyka (!) v podání Marie Horákové. Existují fotografie, ale, žel, nikdo nezachytil ty jedinečné okamžiky zvukově.

Můj největší zážitek? Asi cesta do Japonska s panem prezidentem v roce 1995 na mírovou konferenci v Hirošimě, které se zúčastnila desítky nositelů Nobelovy ceny míru, mezi nimi i můj oblíbený Elie Wiesel a jeho žena Marion. Paní Olga byla v té době nemocná a navrhla Václavovi, aby mne vzal na tuto misi místo ní. Elie Wiesel, který přežil koncentrační tábory v Osvětimi a Buchenwaldu a stal se světoznámým spisovatelem, kromě jiného založil ve Washingtonu Museum holocaustu. To jsem měla možnost navštívit o čtyři léta později.

Václav Havel se rád obklopoval lidmi, jimž nemusel nic moc vysvětlovat, kteří měli nadhled a smysl pro humor. Krom toho miloval prostředí divadla i s jeho ztřeštěnostmi a nespoutaností. Ale to je o něm dostatečně známo. Já jsem ho poznala jako milého a zdvořilého člověka, iniciátora mnoha politicky odvážných akcí, rozeného diplomata, jako „popředního dramatika“ (tak jsme o něm mluvili v disentu), jako zastánce lidských práv doma i ve světě. I když měl „ucho“ i pro jednotlivé lidské záležitosti, přece jen mu lépe vyhovovalo, mohl-li oslovit větší skupinu lidí, vládu, parlament, „národ“ či dokonce Spojené národy.

O jeho mnohostrannosti jsme vyslechli a přečetli množství slov v souvislosti s úmrtím dne 18. prosince 2011. Musím se však přiznat, že za uplynulých 45 let od našeho seznámení i na mne při každém setkání působilo kouzlo jeho osobnosti. Dost možná, že toto kouzlo bylo v Havlově rodě dědičné.

Milena Černá (psáno pro Bělohradské listy),
foto: autorka, Václav Lejdar, archiv

Lázně Bělá pod Bezdězem, prosinec 1989

BĚLOHRADSKÉ STŘEDNÍ ODBORNÉ UČILIŠTĚ

Máme den otevřených dveří, nechceš se přijít podívat, volá mě zástupce ředitele SOU v Lázních Bělohradě pan Emil Stehlík. Již na začátku Zámecké ulice, ve které škola stojí, mě chytne za nos vůně čerstvého ováru. V rámci dne otevřených dveří probíhají vepřové hody, stojí na tabuli před bránou. Ve vestibulu mě vítají pracovníci školy. To jsou k nám hosté, vesele šveholí Vladka Machková, pojď dál. Na velké tabuli za ní je řada fotek upozorňujících na současné obory, které se zde vyučují. Ze stolu si беру letáčky. Nabídka je pestrá, ale to si přečtu doma, teď mě zajímá, jak si učiliště vede. S Emilem Stehlíkem se znám od roku 1978, dlouhých 20 let jsme spolu pracovali a tak můžeme hovořit otevřeně.

Novým oborem je ošetřovatel - ošetřovatelka, zaměřený na ošetřovatelskou péči ve zdravotnických zařízeních, ústavech sociální péče, stacionářích a domácí ošetřovatelskou péči. Tento druh péče o potřeby postižených, starých a hendikepovaných lidí strmě roste a bude potřeba stále víc odborného personálu.

Žákům nabízíme možnost získat nad rámec učebních osnov řadu kvalifikačních kurzů a oprávnění. Například řidičské oprávnění, svářečské zkoušky na plamen i oblouk, kurz na ovládání vysokozdvizných

v o z í -
ků, práce s motorovou pilou. Pro kuchaře - čišníky barmanský kurz, pro ošetřovatelky masérský kurz, pro zedníky certifikace na práci se sádkou a mnoha dalších kurzů, které rozšíří našim žákům možnosti budoucího pracovního uplatnění.

Novým stimulem pro žáky je podpora Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, který se rozhodl vyplácet ve vybraných vzdělávacích oborech dobrým žákům finanční podporu. Obráběči kovů mohou navíc získat stipendium od partnerské firmy DEPRAG CZ a. s., která navíc úspěšným absolventům nabízí po skončení školy práci ve svém podniku.

Jak je zajištěna výuka a odborná praxe, případně ubytování žáků?

Škola je moderně vybavena. Má řadu specializovaných učeben vybavených moderním zařízením. Například jazykovou učebnu, třídy odborných předmětů a samozřejmě i počítačovou učebnu. Vlastní velkou sportovní halu pro všechny druhy halových sportů. Na školu navazuje odborný výcvik. Každá profese samozřejmě potřebuje své zázemí. Cvičné kuchyně a prostory pro stolování jsou v budově školy.

V mechanizačním středisku v Koutkové aleji máme dílny pro opraváře a strojírenské profese. Tam jsou nově vybudovány cvičné prostory pro svářečské, kovářské a mechanizační dílny. Obráběči kovů vykonávají odbornou praxi ve firmě DEPRAG CZ a. s., která má velmi moderní strojové vybavení. Žáci, kteří nemohou denně dojíždět do Lázní Bělohradu, jsou ubytováni v domově mládeže. Areál U Lva máme pronajatý od města.

V několika posledních letech se objevila řada spekulací o rušení bělohradského učiliště nebo o jeho sloučení s jinými zařízeními v okolí.

Určitě takové snahy proběhly. Naše zařízení prošlo návrhem několika optimalizací, restrukturalizací a přeměn stejně jako celá oblast učňovského školství. Nápady na zrušení, či sloučení vycházely z různých hlav a organizací. Nakonec se vždycky ukázalo, že podklady, ze kterých jejich autoři vycházeli, jsou buď nedostatečné nebo zkreslené. Nutno podotknout, že se za tím někdy možná skrývala i snaha blízkých učilišť o sloučení našeho učiliště s jejich zařízeními a tím se zbavit jednak konkurence a jednak hrozby vlastního zrušení. Byli jsme ujištěni, že v současné době není zrušení či sloučení naší školy připravováno.

Ladislav Stuchlík, foto: autor

Je velká přestávka, prodírám se mezi žáky ven k východu. Dlouhá fronta jich stojí u stánku s občerstvením a kupují si svačinku. Vůně čerstvých bramboráčků se mísí s vůní zabijačky. Vestibul je zaplněný rodiči s dětmi, které se přišly podívat na možnost nastoupit do některého ze zdejších učebních oborů. Učiliště patří k Bělohradu již více jak padesát let a bylo by dobré, aby si zde své místo uhájilo. Budu mu držet palce.

Bližší informace o škole a učebních oborech na www.soulb.cz.

KAŠPAŘINA NA PODHÁJI

Podháj je malá osada čtyř bývalých zemědělských usedlostí patřící k Miletínu a nacházející se při silnici mezi Vidoní a Miletínem. I když osada je jen malá, někteří její dřívější obyvatelé měli velké cíle.

Ještě za starého Rakouska – Uherska stavení čp. 217, patřící dnes rodině Pourových, držela rodina zámečnicka Jana Kozáka. Jeho zámečnická živnost prosperovala a tak v Kozákovi uzrál záměr přeměnit živnost na továrničku. Ambiciózní podnikatelský záměr chtěl postavit na svém šikovném a pohledném synovi Ladislavovi, a proto jej náležitě vybaveného penězi poslal do světa, snad až do Ameriky s cílem získat zkušenosti a i vzdělání. A mladý Kozák ve světě byl a vrátil se. Zda z Ameriky, to s jistotou tvrdit nemůžeme, nevíme ani jakých zkušeností, dovedností či vzdělání dosáhl, jisté ale je, že inženýr z něho stoprocentně nebyl.

Krátce před první světovou válkou stavěl v Pardubicích ing. Kašpar svá první letadla, na kterých od února r. 1910 prováděl první pokusné lety a dne 16. 4. 1910 pak první let úspěšný. Zřejmě pod vlivem této skutečnosti začal mladý Ladislav Kozák na Podhájích stavět své letadlo. A zatímco Kašpar odborně konstruoval skutečná křídla a letadla vybavoval spalovacími motory mnoha koňských sil k pohonu vrtule, zvolil Kozák konstrukci daleko jednodušší a dá se říci, že primitivní. Konstrukci křídla se nezabýval a z latí a tyčí vymezenou plochu křídla svého dvojpláštníku jen jednoduše potáhl kalikem, které se tehdy vyrábělo v Miletíně. Pohon vrtule pak svěřil síle rukou pilota, kterou klikami a soustavou ozubených kol a řetězů převedl na vrtuli. To jistě okoukal u invalidního vozíku té doby. Když Kozák letadlo postavil a není vyloučeno, že jen pro pobavení, přišel konečně dlouho očekávaný den D – den letu. To vytlačil svůj stroj od chalupy proti svahu nahoru pod les, nasedl, nechal se vyfotografovat, nasměroval jej směrem dolů a jak cyklista nohama, tak Kozák rukama zatočil klikami a vrtulí a za přihlí-

žení celé osady se rozjel. Vše vsadil na jednu kartu a děj se vůle Páně.

V tradované paměti místních se uchovalo, že snad letěl. To je ale z konstrukčních důvodů zcela vyloučeno a tak pokud ano a „letěl“, tak jen šílenou jízdou oplachtěné, neřízené a nebrzděné trojkolky po louce dolů z kopce. A protože odvážným štěstí přeje a ta karta, na níž vsadil, nebyla zrovna nešťastná, skončil pod svahem s rozflákaným vehiklem u Rulců na hnojišti a nezraněn.

A nám se nabízí příměr s odvážnými karetními hráči z písně Richarda Müllera, kteří „srdce jako kníže Rohan musí mít“, a to i náš pilot Kozák evidentně měl. Zpívá se dále, že: „Kdo se bojí, nosí hnědé kaliko,“ a my se domyslíme, že proto, aby ty bázlivé karbaníky po nervovém oťesu za hry případná nehoda nijak neprozradila. Kozák se nebál a kaliko na jeho trojkolce bylo naopak evidentně bílé. Bohužel osud tomu tak chtěl a bílá barva kalika vraku stroje se na hnojišti v hnědou proměnila. To působením hnojné barvicí materie, jejíž obdoba u bázlivých hráčů má zůstat zakamuflována.

Ladislav Kozák nebyl Kašpar a jeho „kašpařina“ skončila tak jak skončila. Tedy velkou legrací, o které se jistě ještě dlouho potom mluvilo. Nic více o něm nevíme, jen to, že v r. 1927 chalupu prodal a odstěhoval se. Snad do Hradce Králové, možná do Prahy, nikdo neví a veškeré stopy po něm mizí. Prý se později při plavbě otužilců kdesi utopil.

Josef Špür; foto: archiv

Omluva

Autor článku „Josefovo moudro“, zveřejněného v minulém čísle BL, se omlouvá Josefu Slavíkovi z Mlázovic, že v článku přirovnal Josefův pohyb k pohybu rozkřídleného afrického čápa marabu. Nebylo záměrem nikoho urazit, jen čtenáře pobavit.

Josef Špür

LÉČEBNÉ REHABILITAČNÍ POSTUPY METODOU LUDMILY MOJŽÍŠOVÉ

Paní Ludmila Mojžíšová (1932 - 1992) byla mimořádně nadaná fyzioterapeutka, která prakticky celý svůj život zasvětila práci v oblasti léčby a prevence poruch pohybového ústrojí. Pomáhala lidem od bolestí zad a kloubů. Často si lidé její jméno spojují i s léčbou funkční ženské sterility – cesty k vytoženému miminku. Lidé, kterým pomohla, na ní s úctou vzpomínají jako na ženu se „zlatýma rukama“.

Od května do listopadu 2011 probíhal na lázeňské rehabilitační klinice Lázně Bělohrad a.s. čtyřcyklový certifikovaný kurz „LÉČBA METODOU L. MOJŽÍŠOVÉ“. Po absolvování závěrečné praktické i teoretické zkoušky získalo Osvědčení o provádění této metody v praxi třináct fyzioterapeutek z Lázní Bělohrad a.s..

Školitelkou celého kurzu byla úspěšná fyzioterapeutka paní Hana Volejníková z Brna. Této metodě se věnuje již od roku 1983 a byla pří-
mou spolupracovnicí ižačkou paní Mojžíšové. Vyučuje na mnoha fyzi-
oterapeutických pracovištích v celé republice a také na doškolovacích
centrech v Brně a Praze.

Tato léčebná metoda i její prvky mají při léčení pohybového aparátu široké uplatnění. Je určena pro všechny jedince včetně dětí, kteří trpí bolestmi hlavy či páteře v kterémkoli úseku, problémy v oblasti žeber, pánve a kostrče. Dále pak pomáhá řešit svalové poruchy pánevního dna, které vedou k bolestem kyčlobederního skloubení a pomáhá odstraňovat funkční gynekologická onemocnění, například funkční ženskou sterilitu, opakované potraty, bolestivou menstruaci či inkontinenci.

Fyzioterapeutky se naučily touto metodou diagnostikovat a rozeznávat souvislosti mezi bolestmi páteře, kloubů, hlavy či funkčními poruchami vnitřních orgánů a blokádami žeber. Například to, že po správně provedené mobilizaci žeber dochází k okamžitému vymizení svalového napětí, zmírnění bolesti a zlepšení pohyblivosti páteře i kloubů.

Velice si vážíme toho, že nás proškola právé tato odbornice. Naše fyzioterapeutky absolvováním tohoto náročného kurzu získaly další speciální odbornost. Díky tomu se významně zvýší i kvalita rehabilitační péče v Lázních Bělohrad a.s.

Věříme, že nově získané vědomosti přispějí ke spokojenosti našich klientů. Naše fyzioterapeutky pak pracují s pocitem, že jejich erudice roste a jsou schopny nabídnout našim klientům co nejlepší péči.

Věra Bičíštová, vedoucí fyzioterapeutka, foto: Pavel Šarbot

Dobrý den,
Posílám Vám výňatek z dopisu od pana Jaroslava Deršáka ze dne 29. prosince 2011, který jsem obdržel:

Mezi svátečními dny mi byla doručena Zdeňkova zásilka Bělohradských listů, která mne velmi potěšila!

Intenzivně jsem „hltal“ jedno i více řádkové zprávy o dění v Lázních Bělohradě i okolí. Za ta léta se změnila „interní podoba města“, které jsme zejména v době 1. republiky rok co rok s rodiči navštěvovali, abychom se m.j. na místním hřbitově poklonili památce našich rodinných předků.

Vě svém věku 92 let mohu i při sebevětší opatrnosti jen těžko předvídat, zda se ještě u Vás s manželkou objevíme, abychom si všechna ta místa znovu připomenuli.

Zdeněk Prechal

Základní škola K. V. Raise Lázně Bělohrad děkuje prostřednictvím Bělohradských listů firmě Pila Hartman z Chotče za mnohaletou finanční podporu.

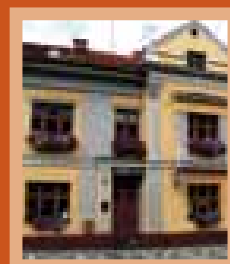
Manželé Hartmanovi každoročně podporují aktivity školy nemalou částkou a přispívají tak ke zkvalitnění vzdělávání na bělohradské škole.

Vážíme si jejich podpory a za příspěvky upřímně děkujeme.

Jaroslav Jirásko, ředitel školy

PC ASSIST
Prodej PC, komponent
servis, školení
Rámcová 100/1
250 67 Lázně Bělohrad
E-mail: pc.assist@seznam.cz
Telefon: 326 601 111
www.pc.assist.cz

PENZION SARMO

Celoroční ubytování
na náměstí
LÁZNĚ BĚLOHRAD
Těšíme se na Vás!

+420 776 165 356

Jana Šafránková

www.sarmo.cz
sarmo@sarmo.cz

KLEMPÍŘSTVÍ
A POKRÝVAČSTVÍ
IMLAUF
LÁZNĚ BĚLOHRAD

KOMPLETNÍ REKONSTRUKCE A REALIZACE NOVÝCH
STŘECH VČETNĚ KLEMPÍŘSKÝCH A TESAŘSKÝCH
PRACÍ, VZDUCHOTECHNIKA.

tel.: **603 541 290**
www.imlauf.eu, imlauf@imlauf.eu

RESTAUROVÁNÍ SOCHY SV. JANA NEPOMUCKÉHO V KAPLIČCE V BRTVI

Od července do listopadu 2011 byly pod dohledem NPÚ v Josefově prováděny kompletní restaurátorské práce na soše sv. Jana Nepomuckého v kapličce v Brtvi.

Na tyto práce se městu Lázně Bělohrad podařilo získat finanční prostředky od MAS Brána do Českého ráje, o.s. Restaurátorské práce provedl MgA Ondřej Sklenář z Lužan.

Celkové náklady:
196.600,- Kč
dotace od MAS:
142.400,- Kč

(mš)

ŠTĚPKOVAČ

Město Lázně Bělohrad získalo finanční prostředky z dotačního programu Nakládání s odpady a ochrana ovzduší Královéhradeckého kraje na nákup štěpkovače Laski LS 150 DW. Štěpkovač byl zakoupen od firmy Daniš Davaztechnik s.r.o. z Přerova.

Celkové náklady: 474.000,- Kč
dotace od KHK: 324.000,- Kč

Zařízení bude využíváno na celém území města dle potřeby a bude zpracovávat dřevní odpad produkovaný jak městem Lázně Bělohrad, tak obcemi města Lázně Bělohrad.

(mš)

Ještě jednou se vrátíme k posvěcení a odhalení sochy sv. Anežky České, které proběhlo 30. října minulého roku. V článkách, které vyšly v BL 6/2011, nebyla uvedena cena sochy ani ti, kteří se na zaplacení díla podíleli. Náklady na sochu činily 40 tisíc korun. Královéhradecký kraj podpořil akci 20 tisíci korunami a stejnou částku dalo i město Lázně Bělohrad. Pískovcový blok na zhotovení sochy a sokl pod ní věnoval majitel lomu Javorka František Žoček z Horní Nové Vsi. Mosazné tabulky darovala firma Filipa Libora Suchého. Občerstvení pro oficiální hosty zajistily Lázně Bělohrad a. s.

(las, afl)

COMPLETE INTERNET SERVICES

- Programování softwarových aplikací na zakázku
- SEO optimalizace
- Web design
- Správa počítačových sítí
- Programování ve 3D virtuální realitě

Complete Internet Services, s.r.o.

Fortna 43, 506 01 Jičín • E-mail: obchod@cis.cz • Tel.: 725 745 112

www.cis.cz

V prosinci 2011 získala akciová společnost Lázně Bělohrad již potřetí ocenění v rámci soutěže Českých 100 nejlepších.

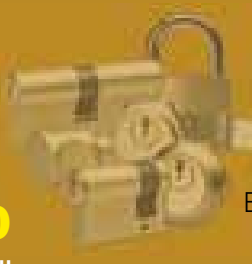
Cílem této soutěže je vybrat, zviditelnit a veřejně slavnostně ocenit společnosti, které dosahují vynikajících či pozoruhodných výsledků v celonárodním měřítku. Ocenění bylo jako každoročně předáváno ve Španělském sále Pražského hradu.

MUDr. Jitka Ferbrová

ZÁMEČNICTVÍ
IMLAUF
LÁZNĚ BĚLOHRAD

tel.: **603 541 290**

www.imlauf.eu, imlauf@imlauf.eu

VÝROBA A MONTÁŽ
POJÍZDNÝCH BRAN
VČ. USAZENÍ
A ZABETONOVÁNÍ,
BRANEK A PLOTŮ,
VÝROBA MŘÍŽÍ

Bělohradský vánoční strom zvítězil v soutěži vyhlášené Jičínským deníkem.

V internetovém hodnocení získal bělohradský vánoční strom 1855 hlasů, druhé Valdice získaly 1707 hlasů a třetí skončil Vidochov se 790 hlasy. Celkem bylo do soutěže přihlášeno 12 vánočních stromků.

Autor vítězné fotografie je Václav Lejdar, dlouhodobý spolupracovník Bělohradských listů.

První Novoroční vyběhnutí či prosté vyšlápnutí uspořádal místní oddíl lyžování a triatlonu na Nový rok 1977 za účasti 32 borců. Průměrná účast byla kolem padesáti lidí. Trať vedoucí od bělohradské sokolovny Bažantnicí, lesem Bulice, hřebenovou cestou ke kostelíku sv. Petra a Pavla na Byšičkách, kolem Nového Dvoru a opět Bažantnicí k sokolovně nejrychleji absolvoval triatlonista Jarmil Bukovský. Náročnou trať dlouhou 5 kilometrů a 500 metrů zvládl při 13. ročníku za 19 minut a 45 vteřin.

Pravidlem této novoroční akce je, že každý účastník si volí tempo přesunu sám. Běží, střídá běh s chůzí, pochoduje a přitom si vypráví s přáteli, nebo dokonce jede na lyžích, tak jako kdysi před léty nestorka turistiky a první bělohradská tenisová kronikářka paní Růžena Lišková.

NOVOROČNÍ

VYBĚHNUTÍ / VYŠLÁPNUTÍ

„Přátelé, vítám vás na 36. ročníku Novoročního vyběhnutí. Do letošního olympijského roku vám přeji hodně zdraví, štěstí v rodině a pouze malé zdražování,“ uvítal účastníky na schodech sokolovny předseda oddílu lyžování a triatlonu Jaroslav Kraus.

Neděle 1. ledna 2012 10 hodin 30 minut. Jsou dva stupně nad nulou, lehce poprchává, počasí jak v přeobrovské prádelně. Za dvě minuty vyrazí více než 30 účastníků směr kostelík na Byšičkách. Jako poslední Jirka Fink z naší ulice, táta dvojčat, holčiček. Inu i na Nový rok se musí krmit, přebálet...

Před jedenáctou jsou běžci zpátky před sokolovnou. První za 25 minut a 20 vteřin tenistka Jaroslava Záveská. O minutu později přibíhá do cíle kardiolog Michal Paďour a za další minutu starosta Bělohradu Pavel Šubr, který v cíli říká: „Ten výběh v Bulici byl hodně kluzký, jinak pohoda.“

Tak to bylo bělohradské Novoroční vyběhnutí, pro většinu účastníků vyšlápnutí, které není jenom sportovní akcí. Jedná se i o pogratulování přátelům a známým do nového roku. Já po operaci o dvou francouzských holích jsem vlastně ani nic jiného dělat nemohl. Snad si vyšlápnu Bažantnicí na Byšičky příští Nový rok...

Eduard Čeliš, foto: Jaroslav Voves

OHLEDNUTÍ

BĚLOHRADSKÉ MATEŘSKÉ ŠKOLY

ZA ROKEM 2011

Na začátku nového roku se lidé často ohlížejí za dnem v roce minulém, hodnotí uplynulý čas, dávají si různá předsevzetí. Je tomu tak nejenom v soukromí, ale i na pracovištích.

Rok 2011 je již minulostí, a tak se pojdme ohlédnout, jak jsme ho prožili v naší mateřské škole.

Pracovali jsme podle Rámcového programu pro předškolní vzdělávání. Na jeho základě jsme zpracovali novou verzi školního vzdělávacího programu pro předškolní vzdělávání – „Rok v přírodě“. V jednotlivých třídách učitelky pracovaly podle třídních vzdělávacích programů, které byly „ušity přímo na míru“ dané skupině dětí.

V průběhu roku 2011 naši mateřskou školu navštěvovalo 154 -160 dětí. Do základní školy odešlo 33 dětí, 21 dětí má z důvodu nezralosti odklad školní docházky. O děti pečovalo třináct pedagogů, jeden speciální pedagog a jeden asistent pedagoga, devět provozních pracovníků. V průběhu roku jsme přijali čtyři nové pracovníky, u třech zaměstnanců byl pracovní poměr ukončen. Pozitivně hodnotíme fungování školních jídelen na obou pracovištích.

Přestože se nám přirozenou cestou vytvořily dvě třídy předškoláků, upřednostňovali jsme heterogenní třídy, ve kterých se mladší děti přirozenou cestou učily od starších novým dovednostem a naopak starší děti byly vedeny k ohleduplnosti a pomoci mladším.

Jsmo jedna z mála mateřských škol v našem regionu, která má třídu se speciálním zaměřením. Na základě normativu, vystaveného PPP Jičín, zde bylo zařazeno patnáct dětí, které měly problémy s výslovností, se zdravotním oslabením, ale i ty, pro které byl důležitý nižší počet dětí ve třídě. Běžná výchovně vzdělávací činnost byla cíleně doplněna o další činnosti vedoucí k harmonickému rozvoji osobnosti (speciálně logopedická péče, speciálně pedagogická a chirofonetická péče, jógová cvičení, malování akvarelu, ranní kresba,...). O děti pečovaly dvě učitelky se speciálně pedagogickým vzděláním a speciální pedagog.

Dne 31. ledna 2012 bude ukončen projekt „Chirofonetika v MŠ“. S tím souvisí ukončení financování činnosti speciálního pedagoga. Mateřská škola bude hledat další finanční zdroje, aby tuto nadstandardní péči mohla dále dětem zajistit.

Z provozních finančních prostředků a z úplaty za předškolní vzdělávání jsme pokračovali v modernizaci prostředí. Máme velkou radost z nového nábytku ve třídě Veverek, z herní sestavy a dvojhoupadla na zahradě v Horní Nové Vsi. Díky zásahu blesku jsme museli pořídit dva nové počítače a telefonní ústřednu. Rozšířili jsme zásobu didaktického materiálu, dokoupili jsme nové hračky a ložní prádlo.

Rodičům jsme umozňovali, po vzájemné dohodě, volný vstup do tříd, nabízeli jsme adaptační pobyty, Klub rodičů a dětí, individuální konzultace s kmenovými učitelkami, ředitelkou a speciálním pedago-

gem. Půjčovali jsme jim odborné knihy a časopisy, dětské knihy, CD s fotografiemi ze života v naší mateřské škole. Informace o dění v MŠ rodiče našli i na nástěnkách, cedulích, vývěsních skříňkách, internetových stránkách školy, v občasném MŠ „Kukátko“. Mohli využívat i schránku důvěry. Během roku jsme je získávali pro aktivní účast na akcích školy - besedy, sobotní výlety v Honzových šlápotách, vánoční besídku, divadelní představení, spaní v mateřské škole, rozloučení s předškoláky, třídní schůzky. Také jsme uspořádali exkurze na pracoviště rodičů i do místa bydliště. Rodiče se také spolupodíleli na oslavách narozenin a svátků dětí a při plnění úkolů třídních vzdělávacích programů. Získali jsme od nich různé sponzorské dary.

Svoji práci jsme také prezentovali na veřejnosti – např. zúčastnili jsme se pěvecké soutěže „Novopacký slaviček“, kde se naše děti umístily ve stříbrném a bronzovém pásmu. Získali jsme třetí místo ve výtvarné soutěži „Myslivci a životní prostředí“, obohatili jsme program na Slavnostech písní a tanců „Pod Zvičinou“,...

Některé děti využily nabídky výuky anglického jazyka na naší škole, která probíhala pod vedením paní Aleny Balcarové pravidelně každé pondělí v odpoledních hodinách. Na pracovišti v Horní Nové Vsi nabízela ZUŠ Melodie z Hořic výuku sólového zpěvu a hry na hudební nástroje.

Na pracovišti v Lázních Bělhradě opět fungovalo O. S. rodičů a přátel Bělohradské mateřské školy, které svými aktivitami obohatilo dění v naší škole (vánoční dárky do tříd, knihy a květiny na rozloučení s předškoláky, divadelní představení, příspěvek na autobus na plavání, zábavné odpoledne v Bažantnici, zmrzlina ke Dni dětí).

Dále jsme spolupracovali s odborníky - PPP Jičín, SPC Hradec Králové, dětský pediatr, klinický logoped, psychiatr. Pokračovala spolupráce se Základní školou K. V. Raise, s Klubem českých turistů + CK Hoška Tour a s Městským kulturním střediskem.

Ve dnech 11. – 13. října 2011 proběhla na naší škole kontrola České školní inspekce. Mateřská škola byla po všech stránkách kladně hodnocena.

Co nás v uplynulém roce nejvíce tížilo? V zimním období především problémové vytápění pracoviště v Lázních Bělhradě. Je to dlouhodobý problém, který jsme řešili opět ve spolupráci se zřizovatelem. Bohužel se zatím ještě nepodařilo vše vyřešit k úplné spokojenosti.

Měsíc co měsíc jsme se také potýkali s neprovedenými platbami rodičů. Ne všichni rodiče včas hradili své pohledávky vůči mateřské škole. Tím přibyla práce pro ředitelku i vedoucí stravování, které musely vynakládat další kroky k nápravě.

Od září 2011 se nám podařilo získat finanční prostředky na poloviční úvazek pro asistenta pedagoga ke dvěma dětem. Bohužel se ukázalo, že děti, vzhledem ke svým problémům, nemohou být zařazeny do jedné třídy. V příštím roce bude tedy nutné hledat nové zdroje k získání finančních prostředků pro dalšího asistenta pedagoga. Bez jejich přítomnosti nejsme schopni zajistit adekvátní podmínky pro děti se speciálními vzdělávacími potřebami.

Již řadu let funguje dobrá spolupráce se zřizovatelem. Jsem ráda, že mohu říci, že ani rok 2011 nebyl výjimkou. Pomohl nám při řešení různých situací, vždy jsme se setkali s pochopením. I inspekční zpráva České školní inspekce tuto kvalitní spolupráci oceňuje.

Velké díky za vykonanou práci patří všem zaměstnancům školy, rodičům, zřizovateli i ostatním partnerům ve vzdělávání.

Do nového roku přeji všem pevné zdraví, lásku, štěstí, klid, pohodu a spokojenost v práci i v soukromém životě.

Jana Feixová, ředitelka školy, foto: Alena Fléglová

V pondělí **20. 2. 2012** od 19 hodin proběhne v bělohradském kině

PREMIÉRA FILMU ŠKOLNÍ VÝLET

Premiéru se zúčastní autor scénáře, herec a režisér Tomáš Magnusek a někteří protagonisté filmu. Film se natáčel v Lázních Bělohradě a je to první premiéra, která se za účasti herců v místním kině uskuteční. Filmu bude předcházet krátká beseda s herci a panem Tomášem Magnuskem.

MAGNUSFILM
FILM, PRODUCE & DISTRIBUTION

Soukromá ZUŠ MELODIE Hořice získala titul „Výjimečný růst firmy“

Zakladatelské společnosti Mazars a Agentura Helas počtvrté udělily ceny vítěžkám soutěže OCENĚNÍ ČESKÝCH PODNIKATELEK pořádané pro majitelky společností. Podnikatelky byly hodnoceny v kategoriích „Česká zakladatelka, která podnik vlastní a řídí“, „Cena GE Money Bank - Výjimečná podnikatelka“ a „Výjimečný růst firmy“ pod patronací MasterCard. Účastníkem soutěže může být pouze žena, která je stoprocentní majitelkou společnosti. V letošním roce odpovídalo kritériím soutěže 9894 potenciálních kandidátek. Z nich bylo vybráno 196 semifinalistek, z nich vzešlo postupně 34 finalistek.

V kategorii **Výjimečný růst firmy** pod patronací MasterCard zvítězila **Základní umělecká škola Melodie, s. r. o., Hořice**, jejíž zřizovatelkou, jednatelkou a ředitelkou je paní Vlasta Jahelková. Tisková konference a slavnostní předávání cen proběhlo 1. listopadu 2011 v Kongresovém paláci v Praze. Večerem provázel pan Tomáš Hanák.

Základní umělecká škola Melodie, s. r. o. byla založena v roce 1995 a má sídlo v Hořicích v Podkrkonoší, v Komenského ulici a postupně se rozrostla do dalších obcí: Miletína, Lázní Bělohradu, Pecky a Nechanic. Škola je od svého vzniku zařazena MŠMT ČR do sítě škol. V současné době ve škole pracuje 18 zaměstnanců, z toho 16 pedagogických pracovníků, kteří učí necelých 400 žáků ve 4 uměleckých oborech: hudebním, tanečním, výtvarném a literárně-dramatickém. Za dobu svého trvání získali žáci školy řadu předních umístění v okresních i krajských kolech v různých soutěžích. Velice úspěšné bylo např. v loňském školním roce taneční představení s názvem „Cesta kolem světa“, které zhlédlo v šesti představeních cca 800 diváků. Žáci i učitelé vystupují na koncertech, přehlídkách, pořádají vystoupení např. v Ústavu sociální péče pro tělesně postižené, při rozsvícení vánočních stromů na náměstích, adventních jarmarcích, výstavách atd. Za školní rok uspořádají cca 40 větších či menších akcí. Žáci mají stoprocentní úspěšnost při přijímání na střední a vysoké školy s uměleckým nebo pedagogickým zaměřením.

Velice si cením práce všech zaměstnanců školy, bez kterých by škola tak významně ocenění nikdy nezískala.

Děkuji všem rodičům za důvěru, se kterou svěřují své děti do rukou našich pedagogů.

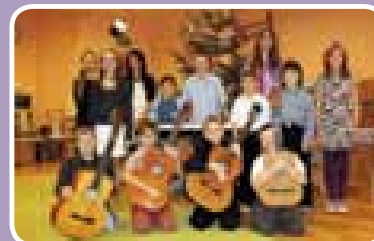
Vlasta Jahelková, ředitelka školy

Podruhé vystoupil **dechový orchestr Javorka** se svým předvánočním koncertem v kostele Všech svatých v Lázních Bělohradě. V adventním čase přispěl ke zklidnění životního běhu a navodil hezkou předvánoční atmosféru.

(las, vl)

Vánoční koncert ZUŠ Melodie

Dne 14. 12. 2011 se v budově MŠ Horní Nová Ves konalo vánoční vystoupení žáků hudebního oboru Základní umělecké školy Melodie, s. r. o. Zpěvem všechny přítomné vánočně naladili - Petr Kolář, Filip Linhart, Anna Jindřísková, Veronika Žočková, Jakub Matouš, Kristýna Vojtíšková, Kateřina Vágenknechtová, a Marcela Kvapilová. Na elektronické klávesy zahráli Petr Petrák, Martin Matouš a struny kytary se rozezněly pod šikovnými prsty Matyáše France, Vity Kvasničky a Matěje Flégla. Bylo to moc fajn.

(afl)

BĚLOHRADSKÝ CHRÁM VŠECH SVATÝCH

1

KOSTELY

N
A

B
Ě
L
O
H
R
A
D
S
K
U

Bělhradský chrám Všetech svatých shlíží ze své výše 19 metrů na město už víc než 300 let. Na místě již zchátralého novoveského kostela, původně filiálního ke Svatojanskému Újezdu, ho nechal vybudovat v roce 1689 majitel panství hrabě Berthold Vilém z Valdštejna. Napravo před hlavním oltářem založil panskou hrobku, v níž byl pak sám pohřben. Zemřel 31. října 1724, právě při mši sv., kterou nechal sloužit v zámecké kapli sv. Jana Evangelisty za svoji šťastnou smrt.

Nalevo bývala hrobka kněžská, v ní jsou pohřbeni mimo jiné P. Augustin Procházka, který zde působil 41 let a zemřel 31. 12. 1713 a purkrabí Zachariáš Ryker, předek F. L. Riegra.

Chrám, dlouhý 34 m a široký 11 m, je obrácen hlavním oltářem k východu. Má troje dveře – jedny hlavní v průčelí k západu, menší „umrlčí“ na jih a třetí nejmenší na sever. Těmi se vchází do sakristie a do zimní kaple. Menší dveře ze západu vedou na kůr a na věž. Kromě hlavní věže má kostel menší štíhlou vížku. Nad kopulovitě sklenutým presbyteriem je vížka třetí, nízká, zvaná „lucerna“, opatřená 8 okny. Celkem má chrám 15 oken.

Původně stával na kopečku, vzhledem k rovině Bělhradu, hřbitov byl budován na navážce. Střecha byla kryta šindelem. Ještě v roce 1889 měl chrám 6 zvonů. Veliký zvon „hrubý“ vážil asi 30 centů. Menší zvon „Marie“ asi 20 centů, byl zasvěcen P. Marii. Třetí zvon „poledník“ měl váhu asi 12 centů. Menší „školáček“ zvonil na žakovskou mši sv., v roce 1888 pukl a byl přelit. Dále „umíráček“ a „pozdvihovánek“, kterým se zvonilo při mši sv. Za 1. sv. války byly 3 zvony zabaveny, při shazování z věže se rozbily, úlomek zvonu se nachází ve Fričově muzeu. Dnes vyzvání z věže velký zvon a malý umíráček.

Chrám je barokní, ale bez přehnané zdobnosti. K výzdobě byli přizváni umělci i z blízkého okolí. Už od vchodu upoutá pozornost velký oltářní obraz Všetech svatých akademického malíře Antonína Mühla s postavami českých světců v popředí. Oltářní fresky mistrně zhotovili bratři Kramolínové. Malby pokrývaly stěny chrámu až ke stropu, ale prosakující voda je poničila a chrám byl pak uvnitř obilén. Obdiv si zaslouží

něžný obraz P. Marie nad bočním vchodem, dílo akademického malíře Václava Březiny. Zpodobňuje netradičně Ježíška jako pacholíčka, který se pevně drží ochranné ruky své Matky, královny.

Pozdější úprava chrámu je dílem malíře a architekta Jaroslava Majora, rodáka z Chotče. Z původního kostela se zachovala památná cínová křtitelnice z roku 1545, vyzdobená podobami sv. Pavla, sv. Petra a sv. Jakuba. Posledními držiteli panství a zároveň patrony kostela byla do roku 1948 hraběcí rodina Merveldtových.

Ke kostelu patří Boží hrob, otevřený o Velikonocích, a krásný Suchardův betlém.

Za tři staletí vstřebal do sebe bělohradský chrám Všetech svatých duchovní bohatství mnoha generací. Poskytuje tak ideální prostor pro ztišení, tiché rozjímání, umožňuje ponořit se do tónů koncertní hudby. I vás zve – přijďte si vychutnat jedinečnou atmosféru i akustiku tohoto krásného místa!

Antonie Vanišová, foto: Alena Zahradníková, Ladislav Stuchlík

